

Tuổi hoa

NĂM THỨ MƯỜI - BÁN NGUYỆT SAN PHÁT HÀNH NGÀY 1 VÀ 15

Số 169

NGÀY 15 THÁNG 1
1972

CHỦ-NHIỆM
CHÂN-TÍN

CHỦ-BỘT
NGUYỄN-TRƯỜNG-SƠN

THƯ-KÝ TỌA-ĐOAN
CHÂN-HIỆP

QUẢN-LÝ
VÔ-VĂN-BỬU

Tạp - CHI TUỔI - HOA
xuất-bản vào ngày 1 và 15
mỗi tháng

Giá một năm 300đ. Miễn
trung và Chi Nguyễn 600đ
Giá ông kỹ 700đ trở lên.

Thư từ bài vở gửi:
CHÂN-HIỆP

Khu - phố, Chi - phố và
hiện-kim xin đề:
Quản - lý VÔ-VĂN-BỬU

Tên - Số: 38, Kỳ Đồng
SAIGON-3 - Đ.T. 90.034

• Mua báo dài hạn xin
trả tiền trước. Muốn
thay địa chỉ mới xin vui
lòng cho biết địa chỉ cũ.

DỌC TRONG SỐ NÀY :

Nàng công chúa đỏ	HỒNG TỬ VĂN 3
Lá thư Hoa Kỳ	NGUYỄN 9
Một tháng ăn chay	NGUYỄN QUINH 14
Ba chàng thám tử	NGUYỄN THÁI HẢI 21
Kô phân bột (tranh)	TRẦN GIAO — NGUYỄN TÀI 27
Những bước chân chim se	LÊ HẰNG 33
Những vần thơ của Tuổi Hoa	CHÂN HIỆP 38
Nước đỏ	NGUYỄN ANH 60

ĐỒNG CỎ NON :

Màu mây trắng (thơ)	DƯƠNG ĐỨC 51
Phân thưởng cho bé	TRẦN TÀI BẬU 52
Lời tím gọi (thơ)	NGỌC THUỶ GIANG 55
Người đưa thư	TUẦN LINH 56
Tranh bìa : ... Cánh đối đỏ	của VÍ VÍ

Nàng công chúa bè

CHUYỆN CỎ ĐÀN MẠCH

MẶT hiền lành, nước xanh tựa ngọc bích, loang loáng tận chân trời. Vùng biển bao la xinh đẹp đặt dưới quyền cai trị của vua thủy tề. Thủy cung là những lâu đài nguy nga tráng lệ được xây cất toàn bằng đủ loại san hô màu sắc sặc sỡ. Bên trong được dát vàng, dát bạc và cần xà cử rực rỡ, long lanh.

Vua thủy tề thuở đó hiền lành nghiêm minh. Bình tôm, tướng cá của ngài nhiều vô kể lại hàng hải trung dũng. Vì vậy không ai dám xâm phạm giang san gấm vóc đó của ngài. Thần dân nhờ thế cũng được an hưởng thái bình.

Hoàng hậu chẳng may mất sớm để lại cho ngài ba nàng công chúa. Thương con thơ dại nhà vua chẳng chịu tục huyền ở vậy nuôi con. Thương cháu sớm côi cút mẫu

hậu chăm sóc dạy dỗ các cháu chu đáo. Bà không bao giờ cho các công chúa đi chơi xa. Các nàng công chúa rất mực yêu thương nhau. Đạo chơi nơi nào cũng có đủ ba chị em. Thủy cung xinh đẹp. Những vườn rong bèo muôn màu, những bãi cỏ vàng tung tóe bơi lội, các nàng bạch tuộc cẳng chân tua tủa, những bác tôm cua, những thím sao biển, hải sâm, những chị ốc, chị sò gặp mỗi chơi mỗi khiến ba nàng công chúa cũng nhàm chán. Các nàng công chúa thương nhặt đồ vật nơi dương trần bị bão tố trời đất chìm xuống chơi. Ba chị em ai cũng muốn được lên dương trần dạo chơi một lần cho biết. Mẫu hậu hẹn khi nào các nàng đủ mười bảy tuổi bà sẽ cho đi và ba chị em ai cũng mong thời gian trôi mau.

Ba nàng công chúa mỗi ngày một lớn càng thêm xinh đẹp duyên dáng đáng yêu. Nhưng trời hơn hết vẫn là nàng công chúa út. Dung nhan nàng thật kiều diễm, tánh tình nàng thủy my phúc hậu, nàng lại có một giọng hát thật mê ly. Vì thế nàng được mẫu hậu, vua cha, hai chị và thần dân đều yêu quý. Khi mà giọng hát lành lót của nàng cất lên thì mọi người đang làm việc gì cũng đều phải dừng lại lắng nghe say mê. Mọi người ai cũng ước ao được có giọng hát của nàng — người ước ao và muốn chiếm đoạt giọng hát của nàng nhất là mu phù thủy già xấu xí gian ác.

Thời gian trôi qua, năm đó nàng công chúa lớn đã đúng mười bảy tuổi. Mẫu hậu liền cho nàng lên dương thế dạo chơi. Trước khi đi bà nội chải chuốt cho nàng thật cẩn thận, thật xinh đẹp. Xong xuôi bà kêu cháu ngồi lại bà dặn dò thật kỹ một lần nữa :

— Người trên dương thế rất khác ta, họ không hiền lành như ta đâu. Vậy cháu lên trên đó phải lánh không được gặp gỡ họ.

Ôm cháu vào lòng mẫu hậu hôn nàng âu yếm và cầu chúc cháu gặp mọi may mắn trong cuộc hành trình. Công chúa hôn bà, vua cha, hai em rồi từ giả ra đi. Tấm thân mềm mại nàng bơi nhẹ nhàng trong nước xanh. Chẳng mấy chốc công chúa đã bơi lên đến mặt biển. Biển vào buổi hoàng hôn thật đẹp, thật lộng lẫy. Công chúa say mê ngắm cảnh chiều tà. Vầng dương đối với nàng thật đẹp và thật lạ, lần đầu tiên nàng mới được thấy. Nàng bơi dần, bơi dần vào bờ lúc nào nàng không biết. Nhà cửa, cây

cối muôn hoa, loài vật... Cái gì nơi dương thế cũng đều khác lạ hơn ở thủy cung. Khác lạ hơn hết là con người. Con người ở đây không có cái đuôi như nàng. Thay vào cái đuôi là đôi chân trông thật ngoạn mục. Nàng rong chơi khắp nơi, nhìn khắp các vật nhưng khi nhìn thấy loài người xuống gần nàng vội vàng lặn xuống và bơi ra xa. Suốt một đêm rong chơi, khi vầng dương ló dạng nàng vội vàng trở lại thủy cung. Những ngày sau đó dần dần nói chuyện của ba nàng công chúa là dương thế. Cái hay cái lạ dương thế do chị kể càng thêm thu hút hai em.

Năm sau lại đến lượt nàng công chúa thứ hai được lên dương thế. Nàng được bà sửa soạn và dặn dò như chị. Công chúa hứa vâng lời bà và ra đi. Nhìn bầu trời đầy sao long lanh công chúa tưởng đó là châu ngọc. Châu ngọc đó thật sáng hơn, đẹp hơn châu ngọc nơi vương miện nàng. Công chúa rong chơi thỏa thích. Khi vầng dương mọc nàng trở về thủy cung lòng vui sướng nhẹ nhàng.

Nghe hai chị kể chuyện dương thế sau khi du ngoạn công chúa út nôn nao háo hức. Thời gian đối với nàng sao trôi qua quá chậm chạp. Dù vậy ngày ước mong vẫn đến. Được bà nội cho phép lên dương thế nàng vô cùng hân hoan. Vừa chuẩn bị công chúa vừa cất tiếng hát vui tươi. Bà nội trao cho nàng chiếc vương miện cần hàng trăm hạt ngọc trai lông lánh. Nàng đội vương miện vào hai chị trầm trồ khen ngợi mãi. Bà nội triu mến hôn nàng và lại dặn dò nàng như hai chị. Công chúa bơi nhanh lên mặt bề. Dương thế quyến rũ

mà lâu nay nàng chỉ được nghe kể giờ mới được nhìn tận mắt ỏi thật đẹp để kỳ diệu. Công chúa bề đang mãi mê ngắm nhìn trăng sao trời mây thì nàng bỗng giật mình vì tiếng đàn sáo rộn rã từng bừng từ đàn vắng đến. Nhìn về phía xa xa nàng thấy một đoàn thuyền rồng đang tiến về phía mình. Nhớ lời bà dặn nàng công chúa bề lặn xuống ẩn mình. Vốn nhạy cảm nên tiếng đàn tiếng hát trên thuyền rồng như có một mãnh lực cuốn hút nàng khiến lòng nàng rung động. Nàng muốn biết tất cả mọi điều nơi dương thế cũng như

nàng muốn biết ai đang đi trên thuyền đó mà lại có người đàn hát hay như vậy. Công chúa liền bơi nhẹ nhàng theo chiếc thuyền rồng. Nhìn qua cửa sổ thuyền công chúa thấy bên trong đèn đuốc sáng trưng từng bừng vui vẻ. Giữa bao nhiêu kẻ hầu người hạ nàng nhận thấy một chàng trai trẻ khôi ngô tuấn tú. Chàng trai ấy là đông cung Thái Tử trên dương thế. Hoàng tử là con một được vua cha và hoàng hậu vô cùng yêu quý. Chàng đã đến tuổi trưởng thành. Cha mẹ muốn chàng cưới vợ nhưng các tiểu thư khắp nước không ai vừa

lòng hoàng tử cả. Vua cha cho chàng tự do viếng thăm các nước lân bang nhằm tìm thiếu nữ nào vừa ý thì cha mẹ sẽ cưới cho chàng. Hoàng tử mới vừa đi đến đây thì nàng công chúa bề gặp. Thoạt gặp gỡ hoàng tử dương thế nàng công chúa bề đem lòng thương mến ngay. Nàng cứ bơi mãi theo thuyền không nỡ rời. Hoàng tử đâu có ngờ nơi thủy cung có nàng công chúa út nòng lòng vì chàng.

Biển đang hiền lành êm ả bỗng mây đen ập ập kéo đến. Bầu trời tối đen như mực gió giông ào ào, bão tố nổi lên dữ dội khiến thủy thủ trên thuyền trở tay không kịp. Chiếc thuyền rồng nghiêng ngả một lúc rồi chìm sâu xuống đáy biển. Mọi người trên thuyền không ai thoát khỏi cái chết ngoài hoàng tử. Chàng thoát ra ngoài cổ vượt phong ba vào bờ. Nhưng sức người có hạn, bờ lại quá xa hoàng tử lả dần lả dần rồi chìm sâu xuống bể. Chờng kiến từ đầu đến giờ nàng công chúa bề vội bơi nhanh lại bên hoàng tử. Nàng nghĩ nếu hoàng tử xuống thủy cung sống với nàng còn gì sung sướng bằng. Song nhớ lại lời bà nội người dương thế không thể sống được dưới thủy cung. Chấp chớn nửa tỉnh nửa mê hoàng tử thấy có một thiếu nữ lạ lùng nàng chàng lên khỏi mặt nước lội nhanh vào bờ. Nàng công chúa bề đặt hoàng tử lên bãi cát mịn màng. Thấy hoàng tử còn thêm thiếp nàng lay gọi. Nghe tiếng động nàng công chúa bề vội vâng lặn nhanh xuống nước núp sau gành đá nhìn vào. Người trong mơ của Hoàng tử biến mất. Một đoàn thiếu nữ xinh đẹp đi xuống. Người đi đầu là nàng công

chúas khả ái xừ này đi dâng hoa lễ Phật theo sau là cung phi mỹ nữ. Choàng tỉnh hoàng tử ngỗ ngàng nhìn nàng công chúa dâng hoa. Lúc đầu chàng hoang mang bởi hai hình ảnh. Nhưng sau chàng nghĩ người kia chỉ là ảo ảnh khi chàng nửa tỉnh nửa mê. Còn người này chính là ân nhân đã cứu chàng thoát chết. Nhìn theo bóng hoàng tử khuất hẳn nàng công chúa bề huân bã bơi về thủy cung. Nàng trở về nhưng trái tim nàng đã gửi lại dương thế mất rồi.

Công chúa út thuật hết mọi chuyện cho bà, vua cha và hai chị nghe. Nàng xin vua cha và mẫu hậu cho phép nàng lên sống trên dương thế. Vua cha và mẫu hậu hết lời khuyên can nàng. Hai chị luôn quăn quít bên em an ủi em không cho em đi. Thấy nàng luôn ỷ rù vua cha và mẫu hậu biết là không lay chuyển được lòng nàng. Nhưng cả nhà vua và bà nội không làm sao giúp được nàng đề nàng có đôi chân. Ở thủy cung chỉ có mu phù thủy già xấu xí ác độc có phép là làm được việc ấy. Công chúa út liền tìm đến nhà mu phù thủy. Đường vào nhà mu phù thủy thật là khủng khiếp kinh hoàng : rắn rết núi núi, cuc cuc, xà nọc với nhau. Thấy công chúa chúng bơi ra há họng le lưỡi chực cắn nàng, chực ăn tươi nuốt sống nàng. Xương khô, đầu lâu trắng hếu chất đầy quanh nhà mu. Nhìn cảnh tượng đó nàng công chúa bề lạnh mình. Nhưng tình yêu thôi thúc lòng nàng. Nàng nhắm mắt đi đại vào nhà mu phù thủy. Thấy nàng mu phù thủy vọt cười lên khằng khặc và nói :

— Không cần nàng phải nói ta cũng biết nàng muốn gì rồi. Nhưng điều kiện của ta ra khó lắm nàng không thể chấp nhận được đâu.

— Thưa bà đầu điều kiện thế nào tôi cũng xin cam chịu.

Mu phù thủy lại cười nham hiểm nói :

— Bấy lâu nay ta an ước có được giọng hát véo von của nàng. Nếu nàng bằng lòng cho ta giọng hát của nàng thì ta sẽ cho nàng đôi chân. Đôi chân đó thật uyển chuyển xinh đẹp.

— Thưa bà tôi xin chịu, bà cho tôi đôi ngay.

— Công chúa chờ vội, ta chưa nói hết những điều kiện của ta.

— Được, thưa bà xin bà tiếp lời.

— Công chúa hãy nghe ta nói tiếp đây : Mỗi bước chân khiến nàng phải đau đớn như trăm ngàn mũi kim châm. Bằng đôi chân đó công chúa phải chinh phục cho được hoàng tử. Chứng nào hoàng tử thực sự yêu nàng thì mọi sự đau đớn đó chấm dứt. Bằng trái lại hoàng tử từ chối tình nàng thì nàng sẽ phải chết không được trở về thủy cung. Nàng nghe rõ chưa ? Nàng hãy suy nghĩ kỹ đi rồi trả lời. Quyết định lấp lấp sẽ khiến nàng ân hận trọn đời.

Nói rồi mu phù thủy lại cười ngật cười ghêo. Mu phù thủy công chúa chăm chăm dò xem thái độ của nàng. Mặt công chúa không đổi sắc, mắt nàng ngời sáng niềm tin — nàng tin rằng hoàng tử sẽ hiểu nàng yêu nàng. Chịu đau khổ để đổi lấy hạnh phúc mà nàng ước mơ công chúa bề không ngại

ngân. Nàng đồng ý với những điều kiện khác nghiệt mà mu phủ thủy đã giao trước. Không thương xót mu phủ thủy bắt nàng há miệng ra cất lấy cái lưỡi nàng. Đoạn mu ta cho nàng bu viên thuốc rồi bảo nàng bơi lên mặt biển.

Công chúa bề giả từ thủy cung trong quyển luyến xói xa và cảm lạnh. Nàng bơi vào đến bờ thì linh nghiệm thay cái đuôi cá của nàng biến mất thế vào đó nàng được đôi chân xinh đẹp. Chưa biết phải đi đâu công chúa đành thơ thẩn thả dục theo bờ biển. Mỗi bước đi nàng phải chịu đựng sự đòn đau không thể nào tả xiết, đau hơn hẳn phải đi trên chồng nhọn. Song sự đòn đau đó đau bằng đau đòn đang vỗ xé trái tim nàng, hình bóng hoàng tử vẫn vắng mặt. Chốn dương trần xa lạ nàng biết tìm chàng nơi nào ?

Hoàng tử từ ngày thoát nạn trở về hình ảnh người thiếu nữ lạ vẫn chập chờn ám ảnh chàng. Chàng vẫn thường rong ngựa dọc bờ bể để hy vọng bắt gặp người đẹp trong mơ của chàng. Đoàn người ngựa lạ chợt xuất hiện khiến nàng công chúa bề kinh sợ, rồi nàng lại bằng hoàng ngỡ rằng mình nằm mê. Chàng trai oai dũng trên lưng tuấn mã chính là hoàng tử yêu dấu của nàng. Hoàng tử trông thấy nàng ngỡ ngàn bước xuống ngựa khẽ nắm tay nàng thốt :

— Người trong mơ, chính nàng ! Chính em đã cứu anh ? Anh đã đi tìm em khắp mọi nơi. Có phải vậy không em ?

Cổ dân nên sự thồn thục. Vui mừng sung sướng đồn cả trong đôi mắt ngọc mà không làm sao thốt được nên lời. Nếu còn chiếc

lưỡi xưa thì nàng đã đáp.

— Vâng ! Chính em đã cứu chàng. Em đã làm mọi cách để gặp chàng và nhiều nhiều nữa những lời ngọt ngào ấm áp.

Thấy công chúa vẫn yên lặng hoàng tử ái ngại nhìn nàng.

Từ ngày đưa nàng công chúa bề về hoàng cung hoàng tử luôn quấn quýt bên nàng, lo lắng chăm sóc nàng. Chàng không còn đi sang các nước tìm vợ như trước nữa. Lúc bấy giờ buồn vui của nàng công chúa bề là buồn vui của hoàng tử và ngược lại. Hoàng tử chuyện vãn cùng nàng bằng những lời nói ngọt ngào chân thành. Nhưng một ngăn cản lớn lao giữa hoàng tử với nàng công chúa bề vẫn là sự cảm lạnh của nàng. Công chúa phải nói chuyện với hoàng tử bằng ánh mắt và những điệu múa dịu dàng uyển chuyển. Người ngoài nhìn vào xem thật nhẹ nhàng ngoạn mục nhưng bản thân nàng phải chịu sự đau đớn cùng tột. Song công chúa vẫn không nản lòng ngùn ngại. Nàng vẫn bền gan, quyết chí chiếm cho bằng được tình yêu của hoàng tử. Thương hại nàng thay. Giọng hát thanh tao mê ly, giọng nói oanh vàng

của nàng đã bị mù phủ thủy ác độc chiếm mất rồi! Tình yêu trong cảm lạnh dần dần chưa xói. Thấu hiểu tình nàng hoàng tử đã nhiều lần ngỏ lời cùng cha mẹ muốn cưới nàng làm vợ. Nhưng cha mẹ chàng không bằng lòng. Vì chàng là đông cung thái tử sau này sẽ là người nối ngôi vua cha mà cưới người thiếu nữ cảm làm sao được! Vì rằng người ấy sau này sẽ là một vị hoàng hậu.

Thời gian lại trôi qua, vua cha và hoàng hậu lại già thêm một ít mà hoàng tử vẫn chưa có vợ. Không thể cãi lời vua và hoàng hậu được buộc lòng chàng phải đi coi vợ. Biết hung tin nàng công chúa bề đau khổ vô cùng. Hoàng tử hết lời an ủi nàng, chàng nói chàng đi là để cho cha mẹ vui lòng chứ chưa có ý định lấy vợ. Nhưng sự đời ác nghiệt thay. Người thiếu nữ mà hoàng tử đi xem mặt là nàng công chúa mà chàng đã mơ thấy đang hóa lễ Phật. Tưởng gặp lại có nhân hoàng tử bằng lòng cưới nàng công chúa làm vợ. Hôn lễ cử hành trọng thể rước nàng về hoàng cung. Hoàng tử sung sướng bao nhiêu thì nàng công chúa bề đau khổ bấy nhiêu. Ôi người cứu chàng trong ngày giông bão là nàng. Vậy mà chàng không làm sao hay biết được. Người đang được hưởng hạnh phúc, đang được chàng yêu dấu phải là nàng. Nhưng giọng nói mê ly của nàng cũng vì chàng mất rồi. Tình mạng nàng giờ đây cũng khó bảo toàn. Hoàng hôn buông xuống nàng đi ra bề cả. Hai chị nàng biết tất cả và đang đợi nàng. Chị em gặp gỡ mừng rỡ xiết bao. Nàng ôm hai chị và để cho những dòng nước mắt khổ đau tự do tuôn trào.

Biết em khổ sở, tình mạng em khó bảo toàn hai nàng đã hỏi mù phủ thủy phương thế cứu mạng em. Trao gương cho nàng hai chị đặt trước lúc rạng đông hãy lấy gương bấu đó giết chết hai vợ chồng hoàng tử, rồi dùng máu của cả hai thoa khắp đôi chân, chân sẽ biến trở lại thành đuôi cá mà trở lại thủy cung. Cần dặn em xong xuôi hai chị quyến luyến chia tay em và hẹn gặp lại em nơi thủy cung xinh đẹp yên vui.

Công chúa trở lại hoàng cung cũng vừa lúc rạng đông. Giờ hành động đã đến. Không thể chần chờ được nữa. Công chúa cầm gương đi vào phòng vợ chồng hoàng tử. Nhìn gương mặt khôi ngô của chàng bên người vợ kiều diễm, công chúa bề thấy họ vô tội, xúng dúi và đang được hưởng hạnh phúc. Nàng yêu hoàng tử, nàng đã hy sinh nhiều cho chàng, giờ không thể nào cầm gương giết chàng được. Thời nàng đành nhận sự hy sinh một lần nữa cho trọn vẹn cùng chàng. Nàng cúi xuống đặt lên trán hoàng tử một chiếc hôn say đắm vĩnh biệt. Hoàng tử choáng tỉnh thoáng thấy bóng nàng tiến nhanh ra cửa và chạy về phía bề khơi. Đến khi chàng xuống thì chẳng còn thấy bóng dáng nàng đâu. Sông bề vẫn vỗ ri rào và tung bọt trắng xóa. Công chúa bề chết trở thành bọt biển. Biển ngày đêm vẫn thì thầm như lời than oán ní non của nàng công chúa bạc mệnh.

HỒNG TỬ VÂN

LÁ THU HOA KỲ

□ NGUYỄN

CHị thân mến,

Đã lâu quá em không được viết thư thăm chị dù vẫn nhận được thư chị luôn. Hôm nay em vừa học xong bài cuối cùng đề tuần sau thi Final Exam, chị cho em viết vài dòng chị nhé.

Thế là em đã xa nhà gần 2 tháng rồi chị nhỉ. Hai tháng nào có là bao nhưng với em nó có vẻ là thời gian đáng ghi nhớ nhất. Chị ạ, đây là những chuỗi ngày đầu tiên em phải sống trong nội trú, mà lại là khu nội trú ở cách nhà em cả vạn dặm, cả một đại dương bao la và cả lục địa Mỹ Châu rộng lớn. Phạt, em đang ở đây, ở miền Bắc Mỹ này, ở một xứ mà tuyết ngày nào cũng rơi, mây ngày nào cũng thấp. Và cũng bây giờ em mới hiểu được thăm thía thế nào là kẻ xa quê!

Chị ơi,

Em đã đọc bao nhiêu là truyện về nội trú nhưng chưa bao giờ em nghĩ là sẽ có ngày em là nhân vật trong những câu chuyện đó! Những buổi cuối tuần đối với các bạn em là những ngày hạnh phúc,

nhưng với em đó lại là những thời gian buồn tẻ nhất! Cả Dormitory vắng lặng. Các bạn em đi chơi hết rồi còn gì. Chỉ còn một mình em, một mình trong căn phòng nhỏ. Mở cửa, nhìn ra, khu hành lang dài không một bóng người, không đến cả một tiếng động. Em quay vào, nhìn lên ảnh Bố, ảnh Mẹ, ảnh các em để tìm không khí gia đình yêu thương nhưng xa quá, xa quá rồi phải không chị. Viết thư ư? Viết từ tối hôm qua rồi! Học ư? Phạt, em quay vào chồng sách nhưng nhiều lúc sách vở không làm em quên được thực tại. Cái thực tại có đơn!

Sáng nay là sáng thứ bảy. Em cần có thói quen dậy sớm mặc dù hồi còn ở nhà em thích cố ngủ thêm tí nữa để đôi mắt được nghỉ ngơi — em vẫn tự biện hộ cho tội lỗi biếng của mình như thế. Trời lạnh ghê lắm, hàn thử biểu chỉ — 10° F (-23° C). Em xoay người nhìn ra cửa sổ. Một chiếc xe hơi màu trắng chậm chậm chạy qua. « Ừa, ba mẹ đến đón mình về ». Em nhảy vọt xuống giường, chạy đến cửa sổ. Di sát mắt vào tấm kính, em thấy chiếc xe dừng lại ngay cổng Dormi-

tory. Em sướng mê lên. Đúng rồi! Ba mẹ lại đón mình về! Làm gì bây giờ? ? em chạy lại tủ quần áo. Đúng sưng lại! làm gì? Tân gần một giây, em trở lại cửa sổ. Và chị ơi, lần này em mới tỉnh mộng. Thằng bạn em đã «chiếm» mất cha mẹ em rồi! Không, đó là bố mẹ của nó đấy chứ. Bố mẹ em? Bố mẹ nó? Rõ ràng bà ấy đang ôm nó kia mà. Rồi hai mẹ con lủi lủi bước vào Dormitory. Bảy giờ em mới thấy ông bố ra khỏi xe. Em vẫn đứng, nhìn chăm chú vào chiếc xe với hy vọng thật lạ là Ba em, Mẹ em cũng sẽ bước ra khỏi xe đó. Nhưng cái hy vọng mỏng manh đó cũng tan nhanh như «hoa tuyết» sương trên tóc vậy. Chỉ một lát sau là cả ba cùng ra đến xe, ông bố xách một cái valis bé, bà mẹ xách một cái giỏ còn nó đi ở giữa nên em không biết nó có cầm cái gì không. Bà mẹ mở cửa xe rồi nhìn nó cười. Khuôn mặt bà ta trông ngọt ngào làm sao hả chị! Em chỉ biết lúc đó em ước gì có một cô tiên hiện ra, cầm chiếc đũa thần gõ nhẹ vào đầu em, đầu bạn em và ba mẹ nó để em được biến thành nó và ba mẹ nó biến thành ba mẹ của em. Em chỉ xin cô tiên cho em được hưởng một giây đời ej thốt chị ạ, rồi ai lại trở lại người đó. Nhưng chị ơi, cô tiên nào có đến! Nhìn gương mặt rạng rỡ của bà ta, tưởng tượng đến gương mặt sung sướng của nó, em bất giác thở dài. Hình ảnh tan

biến mất! Phắt, chị ơi, hơi thở của em đã làm mờ tấm kính cuốn theo hình ảnh thân yêu đó! Khi tấm kính khung cửa sổ trở lại bình thường thì còn đâu nữa ngoài vết bánh xe đen ngòm trên đường tuyết trắng. Mất em lúc này tự dưng cũng đầy nước. Em quay trở lại bàn học, ngược mắt nhìn lên ảnh cha mẹ để nước mắt dâng tràn...

Đã hai tháng rồi, hai tháng là 60 ngày phải không chị. Sáu mươi ngày với sáu mươi đêm mơ thấy về nhà. Em lại được ngồi ở cái ghế đầu bàn ăn — cì lay em dài có thể gấp thức ăn giữa bàn được. Em lại được vai dựa với gia đình, được nghe tiếng cười của mẹ, nghe bố kể chuyện vui, nghe các em, chị và anh em pha trò. Tự em lại được trêu nhau như trong bất cứ bữa ăn tối nào khi trước. Chị ơi, rồi em cũng mơ thấy em đi học Được. Từ hồi lên lại học, em

đã trốn học khá nhiều ! Hư quá phải không chị. Chị còn nhớ một buổi trưa em lại thăm chị, chị trợn mắt « Hôm nay là thứ ba, em có giờ Hóa ở trường mà ». Em tỉnh bơ : « Đâu có, hôm nay không có giờ học », chị chỉ lú sách vở em cầm ở tay : « Thế sao em mang lú sách vở kia để làm gì ». Lúc này em mới biết là mình nói dối không nên thân, tuy nhiên cũng cố chống chế : « Á... à... tại giáo sư hôm nay bị ốm ! » Dĩ nhiên là lúc em nói câu này thì giáo sư đang thao thao « diễn thuyết » trong lớp vào đúng cái giờ nhân loại buồn ngủ nhất ! Ngay những giờ thực tập ở được phòng em cũng nghỉ tất đều ! Tự bạn em xì xạo « chắc r.ó học giỏi lắm nên hay nghỉ » ! Có một lần, sau khi dưỡng sức liền một tuần lễ, em cô lớp hơi lo, hỏi thằng bạn mập : « Bô ơi, giáo sư có điếm danh không ? Thầy có biết tội nghỉ không hả ! » Anh ta nhìn em một giây rồi lại quay cào vót lú chà lọ, cười mỉa : « không, ông ấy không có biết đâu. Nhưng bô nghỉ nhiều thì bô l.ở, trừ khi bô giỏi thì không k.ê. Bô b.ở giỏi lắm hay sao mà bô thực tập hoài vậy ? » Em đỏ mặt cười trừ. Không hiểu sao chưa bao giờ em chán học đến như thế. Có lẽ sau khi nghe thầy kể các « mảnh kh.ếe » của các được sĩ, nghe các đàn anh đang học Được kể các « ^{affair} » của thầy, em đâm ra chán nản khi nghĩ đến tương lai

m.ụ v.ụ

mình sẽ chui đầu vào guồng máy đó ! Em thích đi tản bộ trên những con đường đầy cây xanh mát phía sau dinh Thủ Tướng vào những buổi chiều trốn học. Ôi ! Con đường mới đẹp làm sao ! Không một bóng người, chỉ có em một mình với gió và bóng mát, với những sợi nắng vàng thật nhẹ in hình lá cây trên áo. Em đi cả giờ mà không thấy mỏi. Đi dễ cảm thấy tâm hồn thật êm ả và đôi khi có những ý nghĩ nghịch ngợm nổi lên khi bắt gặp một là áo trắng với mái tóc xòa hay buộc bím thật ngoan. « Có lẽ cô ta cũng trốn học như mình ? Mà cô ta trốn học để làm gì ? Rõ ời v.ần, cái dáng ngoan ngoãn như thế thì làm gì biết trốn học ». Và tự tìm câu g.ải đáp thật dễ dàng : « chắc đi học rồi rồi trường đóng cửa, bà Tổng không cho vào đấy mà ». Mấy bà Tổng, bà Hiệu trưởng nữ nổi tiếng về lãnh vực này. Em vẫn phải cười bỏ một khi các cô em kể chuyện về các bà Tổng của họ mỗi khi họ được tiếp xúc, đặc biệt là cuộc tiếp xúc giữa đôi bên năm phút sau chuông cào lớp. Rồi em lại mơ thấy được gặp lại các bạn bè thân thiết của em. Chúng em lại đi dạo Lê Lợi như hôm cuối cùng trước khi em xa nó. Chúng em lại được ăn thịt bò khô, nộm, uống nước mía như ngày nào. Chúng em lại được ngồi cạnh nhau trên những bờ d.ê dài, ngửi mùi thơm của qu.ê hương để nói với nhau về tương lai tươi sáng,

đề cười với nhau về những dự tính vui vui cũng như đề trêu nhau nữa chứ. Chúng em lại hát cho nhau nghe những bài tình ca đẹp như bông lúa, hát những bài hùng ca mạnh như sóng đại dương và các « tương lai ca » đề hãnh diện với quê hương yêu dấu. Ôi chao, bao nhiêu là hình ảnh đẹp trong giấc ngủ quá ngắn này ! Đề rồi bất chợt giật mình tỉnh giấc, vội nhắm mắt lại đề tiếp tục giấc mơ hoa nhưng đôi khi giấc mơ không nối tiếp được, em đành bước xuống giường, nhìn thẳng bạn Mỹ đang ngon ngủ với những nuối tiếc ngấm ngấm.

Chị ơi,

Em đi tìm kỷ niệm trong mưa tuyết lạnh lùng, Em đi tìm kỷ niệm giữa những hàng tùng xanh ngát. Đội chiếc mũ vàng mẹ đan, quần chiếc khăn quàng vàng mẹ đan quanh cò, em xò hai tay vào chiếc túi của cái áo khoác dày, bước đi với bao

những tưởng tượng trong óc ! Và em đã sung sướng với những tưởng tượng đó. Đây là « đại lộ Cường Để » này, em bước đến gần « Hải quân công xưởng » rồi quẹo ra Nguyễn Du, đi qua nhà thương « Đồn Đất », băng qua « đại lộ Hai Bà Trưng » rồi tới « nhà thờ Đức Bà ». Ôi, sao « nhà thờ Đức Bà » chiều nay đóng cửa ? Một có 5 giờ chiều thôi mà. À, đây đâu có phải nhà thờ Đức Bà ở Saigon đâu, đây là nhà thờ của người Mỹ và người Mỹ thì họ không đi lễ vào ngày thường, giáo đường mở cửa cho ai vào bất cứ giờ ! Thôi kệ, cứ đặt đây là nhà thờ Đức Bà đi. Rồi em lại tiến bước và đặt tên bằng tiếng Việt thay tiếng Mỹ. Kề ra cũng vậy chứ phải không chị. Thật em nghịch quá, tui Mỹ mà biết, dám họ tưởng em Việt Nam hóa nước họ lắm à ! Em đi qua một trường tiểu học, bọn trẻ con Mỹ đang chơi trò ném tuyết. Một « trái tuyết » từ đâu bay tới đập mạnh vào lưng, em quay lại, một thằng bé con dơ tay chào : « Hello ! ». Em cười, thấy trả lại một nắm tuyết và nắm tuyết đó mang em lại gần tui nhóc Mỹ. Thế là em tham dự trò chơi thật tự nhiên, em và hai nhóc con một phe, còn phe kia có năm nhóc, vui ghê chị ạ. Dĩ nhiên là phe em toàn thắng, năm nhóc kia bị ăn tuyết tơi bời, quần áo sặc xức, trông để thương ghê đi chị ạ, các bàn tay bẻ

bé dơ lên vẩy chào từ biệt, bước đi xa rồi mà em như còn nhìn thấy, các đôi môi đỏ, các đôi má hồng hồng ấy, thương ơi là thương! Em đi mãi, đi hoài mà không thấy một, đi cho đến lúc hai má tề tái em mới chịu trở về trường. Không hiểu sao em nhớ nhiều kỷ niệm quá! Cả bao tháng nay, em không nghe được một tiếng gọi của mẹ, của bố, cả bao tháng nay em không nhận được một tiếng cười, một câu đùa của các em, chị, anh em. Cả bao tháng nay, em không được trêu lủ bạn em lấy một câu như ngày xưa cũ, chắc tại nó sưng lắm chị nhỉ. Không hiểu sao em thích trêu tại nó thế? Tên nào cứ mở miệng nói câu gì là em lại sẵn sàng «thọc» vào một câu đùa cười, nhiều khi tại em giận nhau cả tuần vì cái tính «kẻ tử» của em! À, hình như chị cũng là nạn nhân của em một lần rồi phải không? Em nhớ lần đó chị gần khóc làm em cut húng, bắm tay thẳng Việt đề ra về, hôm sau định xin lỗi nhưng chắc chị «quên» mất nên em cũng «giả đồ» quên luôn! Vut chị nhỉ? Em thêm gọi một tiếng Ba, Mẹ mà không thể được ngoài câu: «Ba mẹ ơi, hôm nay con học chăm lắm đó, ba mẹ thích nhé» trước khi đi ngủ, hoặc: «Hôm nay con sẽ học chăm hơn hôm qua nhe nhưng ba mẹ ơi, có lẽ lười hơn vì giờ này con mới thức dậy mà con mắt cứ dờ dờ đi ngủ nữa cơ. Ghét ghê ghê đi nhưng thôi,

con sẽ cố vậy!» khi em vừa bước xuống giường nhìn mình trên chiếc gương treo ở cửa. Nếu có ai hỏi «Vấn đề gì khiến anh gặp khó khăn nhất khi theo học ở đây, có lẽ em sẽ không ngần ngại đáp ngay: «Nhớ nhà»! Phải, nhớ nhà, đối với em, là vấn đề lớn hơn cả Anh Ngữ. Vết Anh Ngữ, em có thể dùng tự điển để khắc phục chứ nhớ nhà thì làm gì có tự điển để dùng bây giờ hả chị? Thật kỳ quá!

Chiều nay, tuyết cũng rơi nhiều lắm và tuyết càng rơi, em càng cảm thấy buồn, cái buồn thật kỳ lạ, thật khó diễn tả cho người khác biết. Tuyết rơi nhiều nhưng sao không thể nào lấp được cái trống rỗng, cái cô đơn trong lòng em chị nhỉ? Chiều thứ bảy tuần trước, em đi dạo quanh thành phố như thường lệ. Trong óc em tưởng tượng ra toàn hình ảnh thân yêu của gia đình: Ba đang làm gì nhỉ? Còn Mẹ, bây giờ Mẹ đang làm gì? Và tự trả lời lấy, tự tưởng tượng ra những hình ảnh thật linh hoạt đang nhảy múa trước mắt để cảm thấy gia đình thật gần gũi, thật đau yếm. Đang đi trong tưởng tượng đó, bất chợt, một hình bóng thật quen thuộc hiện ra bên kia đường. Phải, một người đàn bà Mỹ nhỏ bé đang dẫn một cậu bé đi dưới bầu trời tuyết. Chào ơi! Sao đáng đi của bà ta giống Mẹ em thế hả chị. Khi đi qua

(xem trang 43)

một tháng ăn chay

● NGUYỄN QUỲNH

Hôm nay chị làm bánh nhiều
để bù lại tháng tới nhịn ăn
bánh.

Nghe chị Giao tuyên bố tụi
nhóc nhao nhao phản đối:

— Em không chịu đâu.

— Một tháng nhịn ăn bánh
chịu sao nổi.

— Sao vậy?

Em cười ra dấu bảo tụi nhóc
yên lặng:

— Đừng ồn bố mắng bây giờ.
Có đứa nào biết tại sao chị Giao
ngưng làm bánh một tháng không?
Nói coi?

Tụi nhóc bắt đầu làm thầy bói,
lý do dễ nhất là có lẽ chị Giao
đi chơi xa, ở nhà thì không thể
không làm bánh được, chị Giao
siêng trổ tài làm bánh ghê lắm.
Nhóc Khôi gieo quẻ:

— Chị Giao sắp lên xứ « cà
răng cắng tai » với mẹ đẻ thăm
chú Duy.

Đề tự thưởng tài đoán của
mình nhóc Khôi cười khà khà,
giọng cười chưa kịp dứt đã bị
nhỏ Như xi một cái, con bé lên
giọng:

— Chị Giao mà chịu lên chỗ
đất đỏ tháng mưa này hà, tối hôm
qua anh nghe mẹ nói sắp đi Ban
mê Thuật nên đoán vậy chớ gì.
Chị Giao đi Vũng Tàu với chị
Ngọc thì có, không tin anh hỏi
chị Ngọc thì biết.

Nói xong nhỏ Như nhìn em
chờ em xác nhận lời nhỏ đúng,
con bé Huyền vội xen vào:

— Ai điên sao mà đi biển mùa
mưa, em nói cho chị Như với
anh Khôi biết dạo này đường
khan hiếm, em đi chợ với mẹ
không mua đường được nên chị
Giao tiết kiệm không làm bánh
đó.

Con bé Huyền thực tế ghê (ở
nhà chuyên môn xách giỏ theo
mẹ đi chợ cơ mà) không thèm
ngồi xa xôi đến tận Vũng Tàu,
đến tận Ban mê Thuật. Em lắc
đầu chê tụi nhóc.

— Đoán dở quá, sai hết. Thôi
đề chị tiết lộ bí mật cho nghe —
em ngừng một chút để xem phản
ứng tụi nhóc rồi tiếp nhanh —
Chị Giao sắp sửa ăn chay một
tháng.

— Ơ !

— Ăn chay ?!

— Trật không ?

Nhỏ Như tròn mắt nhìn chị
Giao, con bé Huyền buột giọng
thán phục, duy có nhóc Khôi tỏ
vẻ không tin.

Một phút ngạc nhiên trôi qua
tụi nhóc nhốn nháo phát biểu ý
kiến.

Bé Quốc — bé nhất nhà — từ
nãy giờ ngồi nghe anh chị nói
chuyện, bé mon men lại gần chị
Giao :

— Bộ chị Giao định đi tu hả
— nó vuốt mấy sợi tóc chị Giao
rồi suýt xoa — tóc chị mềm ghê
đi tu phải cắt uổng quá. Chị
giận ai mà đi tu vậy.

Nghe bé Quốc nói cả bọn được
dịp cười đau bụng, mọi lần nghe
nói ăn chay thì cả nhà cùng ăn,
mà ăn chỉ có 1, 2 ngày. Lần này
có mình chị Giao ăn chay đến cả
tháng, bé Quốc không tưởng đi
tu sao được. Chị Giao cười trêu
bé Quốc.

— Chị giận bé Quốc đó, hôm
kia Quốc ăn cà rem chị xin Quốc
đâu có cho. Thôi đề chị đi tu bé
Quốc ở nhà ăn cà rem một mình
đi.

— Đâu có...

Thằng bé chỉ nói được hai
tiếng rồi oà khóc tưởng thật,
lần này cả bọn cười chảy nước
mắt luôn mặc cho bé Quốc vừa
khóc vừa ngơ ngác nhìn anh chị
cười. Chị Giao ôm bé Quốc vào
lòng dỗ :

— Chị nói đùa đó, nín đi con
trai hay khóc nhè, mắc cỡ quá.
Chị cho miếng bánh to nhất này.

Nhỏ Huyền thắc mắc hỏi chị
Giao :

— Chị ăn chay rồi thứ bảy
làm sao đi chơi với anh Long
được.

Em trả lời thế chị Giao :

— Sao không được.

— Sao được, lỡ anh ấy dẫn
đi ăn rồi chị Giao làm sao ăn.

— À há.

Em chợt nhớ ra chị Giao ăn
chay, nhóc Khôi đề nghị :

— Hay thứ bảy chị Giao ở
nhà em đi thế cho.

Nhỏ Như góp ý :

— Anh lấy áo dài chị Giao mặc rồi lấy đôi guốc cao gót đi.

— Còn cái đầu thì sao? Huyền hỏi.

— Dễ quá, lấy khăn của Mẹ cột lên như mỗi lần đi chơi Mẹ cột đó. Lấy đôi bông kẹp vô lỗ tai.

Tụi em lại cười. Em tưởng tượng nhóc Khôi mặc áo dài đi guốc cao gót, đeo bông tai và cột khăn mà nén cười không nổi. Con bé Huyền bao giờ cũng thực tế.

— Tưởng anh Khôi cứng ngắc trông biết liền, chị Ngọc giả làm chị Giao được lắm anh Long không nhận ra đâu.

— Lỡ anh ấy tưởng chị là chị Giao thì nguy to.

Chị Giao nghe tụi em đùa cau mày gắt:

— Đùa vừa thôi chứ. Anh Long đến đừng đùa nào nói chị ăn chay nghe.

— Sao vậy?

Bốn cái miệng đồng loạt phát thanh, Bé Quốc mãi ăn bánh đầu nói được. Chị Giao bí mặt.

— Đừng nói là đừng nói, hỏi làm chi.

Thấy tụi nhóc chưa chịu im chị Giao đọc một câu thần chú:

— Ai ăn chậm ăn ít ráng chịu đó, đến những tháng sau mới ăn nữa.

Câu thần chú hiệu nghiệm vô cùng, tụi em vội vàng tấn công đĩa bánh. Chưa được mấy phút nhỏ Như tiếc:

— Bánh ngon ghê mà ngày mai hết được ăn rồi.

— Hay chị Giao đừng ăn chay, ai kêu chị ấy ăn vậy.

— Chị ấy lỡ hứa làm sao, tối hôm đó chị thấy chị Giao vừa lạy vừa khấn. Bây giờ thì đậu phải giữ lời hứa. Em đáp.

— Chị Giao hứa không ăn một tuần thôi.

— Khôi không biết, nhờ chị ấy khấn ăn chay một tháng mới đậu bình thứ đó.

Nhỏ Như nói.

— Bao giờ em thì em khấn hai tháng đề đậu bình.

Em cười.

— Như chị, chị sẽ khấn ba tháng đề đậu ưu cho khỏe. Tiếc ghê hôm rồi thì quên khấn.

— Còn em...

Tội nghiệp nhóc Khôi chưa kịp nói hết câu lại bị chị Giao mắng.

— Tụi mày dờn hoài, không sợ tội sao?

MẸ vừa đặt giỏ xuống tụi nhóc vội vàng chạy xuống bếp xí quả, nẹ đi chợ về được đón tiếp rộn ràng, tụi nhỏ vây quanh mẹ đòi quà. Còn hôm nào mẹ mệt

em phải đi chợ, còn lâu em mới mua linh khỉnh như vậy. Nhớ lời mẹ dặn đề mua thức ăn chưa xong đầu óc đâu mà nhớ mua quà cho tụi nhóc nữa. Tiếng nhỏ Như phân bì.

— Có mình chị Giao ăn chay mà mẹ mua thức ăn cho chị Giao nhiều quá.

— Giao ăn chay phải ăn nhiều mới đủ sức.

— Vậy hôm nay tụi con cũng ăn chay.

Tụi nhóc đồng lòng ăn chay, em tức cười quá.

— Nói thì nhớ lời nghe, đứa nào sai lời có tội đó nghe.

Chờ tụi nhóc lên nhà chơi em với chị Giao bắt đầu làm bếp. Thức ăn của ai người đó làm.

Lúc em nấu ăn, chị Giao phụ mẹ giặt đồ.

— Ngọc trông dùm chị chào xào.

Em đang kho thịt nghe chị Giao nhờ em mở vung dậy chào định xào bắp cải cho đều tiếng chị Giao la ơ ơ.

— Sao Ngọc lấy dưa đó.

— Í, em quên. Em vội vàng lấy dưa lại không kịp, may ghê em chưa đựng vô bắp cải.

Chị Giao giặt quần áo mà mắt đề trên bếp coi chừng em, tính em hay quên ghê.

— Ngọc không đề ý gì hết cứ

lấy muỗng dưa lộn xộn hết. Chị đã đề riêng bên này mà cứ đề bên kia.

Em vừa cầm lộn dưa là chị Giao thấy ngay, bị máng hoài em giận bỏ dưa xuống:

— Em không nấu nữa đâu, chị lên nấu đi.

CHIỀU thứ Bảy không mưa, trời đẹp lạ, em ra vườn ngồi trên chiếc xích đu nhỏ. Trong nhà có lẽ tụi nhóc đang mè nheo đòi chị Giao «hy sinh» làm bánh mà không được thương thức. Vui ghê cả tuần nay nhà cười hoài vì chị Giao ăn chay, đến em mà đôi lúc còn tính nghịch chọc chị ấy. Mấy hôm sau nấu ăn quen dần em không còn đề dưa lộn xộn nữa nhưng thỉnh thoảng muốn chọc chị Giao em vờ cầm dưa đang nấu ăn bên này sắp sửa như đựng vào thức ăn của chị ấy. Nhớ lúc chưa thi, học bài xong khuya lơ khuya lác chị Giao thắp hương khấn với

về kinh cần em cố nén cười, cười lúc đó tội chết. Chờ chị khăn xong hai chị em ôm nhau cười, giữa đêm khuya tiếng cười nghe rộn người.

Trời mát dịu, dễ gì có một ngày thứ Bảy như thế này, em mong Linh đến chơi. Bất « anh chàng Trương Phi » ngồi đây đề em cho mấy thang thuốc bổ. Người ta vẫn nói một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ, cả tuần nay em cười nhiều quá. Chị Giao mua thuốc bổ cho tụi em đó, đề em chia Linh một nửa, kể lại chuyện chị Giao ăn chay thế nào « anh chàng » cũng cười.

Đang mơ mộng nghe tiếng chân người em mừng rỡ có lẽ Linh đến. Em ra đón bạn với nụ cười, không ngờ anh Long. Em quê quá vội chạy bay vô nhà gọi chị Giao.

Chị Giao cần thận cần dặn tụi nhóc lần nữa đừng tiết lộ cho anh Long biết chị ấy đang ăn chay. Tụi nhóc hét to :

— Biết rồi ; nhớ rồi.

Chờ chị Giao ra phòng khách. Nhỏ Như xúi nhóc Khôi :

— Anh Khôi lấy áo dài chị Giao mặc đi, sửa soạn sẵn. Bao giờ nghe anh Long mời chị Giao đi chơi em làm bộ ra nói chị Giao mẹ gọi rồi anh đi chơi với anh Long, phá anh ấy một hôm.

Nhóc Khôi lớn đầu mà đại,

nghe nhỏ Như nói hấp dẫn quá đồng ý ngay. Thấy vui em cũng góp vào.

— Như lấy áo dài màu nâu cho hợp với mặt Khôi.

Khôi mặc quần tây với áo dài trông tức cười. Bé Quốc thấy lạ ngồi cạnh Huyền cứ mở mắt nhìn. Con bé Huyền phê bình :

— Anh Khôi giống bà miên bắt cóc con nít ghê, mặt chị Giao đâu có sạm nắng.

Nhỏ Như cười bảo Huyền :

— Không sao đâu, Huyền lấy hộp phấn của mẹ đề ngăn tủ trên ra đây chị đánh cho anh Khôi.

Trò chơi lạ lùng mà vui, Huyền xiêu lòng và tham dự vào, nó mở tủ lôi hộp phấn xuống. Lúc đùa mấy chị em đồng ý với nhau lạ lùng. Tụi em vừa trang điểm cho nhóc Khôi vừa cười khúc khích em bảo Huyền :

— Huyền lấy thôi son thoa vào môi cho Khôi nhanh đi. Đề chị lấy khăn của mẹ cột đầu cho Khôi.

— Nhỏ Huyền cầm thỏi son « quẹt » đại vào môi nhóc Khôi. Khôi ngồi như cục bột đề một bà chị với hai nhỏ em trang điểm. Huyền sai bé Quốc lấy đôi guốc cao gót vào. Bé Quốc không biết, nhè ra hỏi chị Giao.

— Chị Giao ơi đôi guốc cao gót của chị đâu.

— Gì Bé?

May quá chị Giao nghe không rõ, tội em đứng tim bé Quốc đại đột kè ra hư việc hết. Nhỏ Huyền vội ra lôi bé Quốc vào la bé Quốc.

10 phút sau (trang điểm phá kỷ lục, mỗi lần chị Giao trang điểm mất ít nhất là 1 giờ). Nhóc Khôi lung tung đứng dậy ra gương soi, Nhóc la lên.

— Trời ơi, chị Giao gì mà như thằng hề vậy.

Em quan sát Khôi, mặt trắng bệch (nhỏ Như, trét, phấn nhiều quá) môi đỏ chót (con bé Huyền 'quẹt' son tùm lum dính cả 2 bên mép), lông mày đen xì như 2 con sâu róm nằm hai bên do tài nhỏ Như. Chỉ có khăn cột trên đầu là đẹp nhất (em cột cơ mà), áo dài suông đuột như khúc cây, chân đi guốc cao gót. Quả là ông hề. Tội em tha hồ cười. Em hỏi nhóc Khôi.

— Khôi dám ra gặp anh Long không.

Lúc này Khôi hùng dũng háng hái bấy nhiêu bấy giờ xiu bấy nhiêu. Em giữ ý chỉ cười nhỏ, Huyền cười to nhất làm thế nào mà ngã đề bé Quốc đang ngồi trên giường cười híc híc. Thằng bé đang cười híc híc bị đề đau khóc hu hu âm lên. Cũng may mẹ sang thăm bác Du từ trưa còn bố hôm nay trực, nếu không nghe bé Quốc khóc thì nguy. Em suýt một tiếng, bảo tội nhóc im không thôi chị Giao vào bấy giờ. Nhưng bé Quốc càng khóc to, thằng bé vốn những nhẽo khi khóc chỉ nín lúc được dỗ thôi.

Đứa nào cũng nín khe, chỉ tiếng khóc độc tấu của Quốc âm lên, vang đến tai chị Giao. Chị Giao giận dữ (có khách mà này giờ tội em cười khúc khích hoài chị ấy đã giận lắm, đến lúc Quốc khóc thì quá lắm) lại cửa buồng vén màn nhìn vào.

— Cái gì tội bây ồn ào này giờ vậy hả, sao Quốc khóc vậy?

Chị Giao chưa nhìn thấy ông Khôi đứng nép vào kệ tủ, được chị Giao chiếu cố bé Quốc khóc to hơn.

— Hu hu chị Huyền... hu hu chị cười ngã đề em... hu hu đau quá.

— Tội mày quá lắm rồi, lát mẹ về rồi biết, Quốc ra đây với chị.

(xem trang 48)

QUÊ HƯƠNG MÀU XANH

Bé nhí một mai đất nước thanh
bình,
Anh dẫn bé về quê hương màu
xanh.
Mình cùng đi giữa cánh đồng vàng
chín,
Muôn hạt lúa thơm nuôi sống dân
lành..
Anh và bé trở về thăm chốn cũ,
Đất Trùc mình là quê của dừa
xanh.
Trên bến mộng hàng cây soi bóng
rủ,
Bên mái nhà tranh, một mai, chân
thành.
Bé biết không những đường mòn
thơm ngát?
Những sông dài dòng nước đục phù
sa?
Từ bé lớn lên, biết bao ngăn cách,
Nên khúc ca dao chưa một lần
ca...
Bé sẽ gặp những cụ già chậm rãi,
Ngồi thưởng trà nhàn hạ ở ngoài
hiên.
Cho anh em mình thật nhiều bánh
trái,
Bé tha hồ ăn mà chẳng lo phiền..
Bé sẽ gặp cô gái hồng đôi má
Ngồi bán nước dừa, bờ mắt xinh
mơ.
Hay tà áo bay màu trắng học trò,
Đường nắng lạ dẹt bao mơ ước
lạ..

Và còn nữa những buổi chiều êm ả,
Da trời xanh mà nội cỏ cũng xanh,
Lũ chim đi đùa nhau trong đám lá,
V! quê hương nào còn có chiến
tranh?

TRẦN NGUYỄN KHÁNH

VẮNG XA

Mười ngón tay đan vầng tóc rối,
Gọi thì thăm hai tiếng "mẹ ơi"!
Bao năm vắng bóng mẹ rồi,
Trần gian đầy khổ tủi hơn phận
con.
Mẹ sinh con no tròn tuổi đại,
Thương chưa tròn sớm vội lìa xa,
Rồi con khổ cực cùng cha,
Nhìn bé nhìn bạn lệ sa ướt dầm.
Phận tủi hơn kết trăm chuỗi nhớ.
Như mầm xanh ủ rû chớm vàng.
Nhìn đời cặp mắt dờ dang,
Lấy ai nương tựa? Lòng càng
thấu đau!
Ngước mắt nhìn trời cao xanh
thắm,
Đơm sâu, "cay nghiệt đoạn đành
sao?!".
Vu lan tiếp đến ngón sao,
Ôm vầng ảo tưởng: "mẹ hiền"?
gió mây!!

MỸ PHƯỢNG

3 CHÀNG HÀM TỬ

TIẾP THEO

• NGUYỄN THAI HẢI

VII. — RÌNH RẬP

Trưa hôm ấy, lúc mọi người về tới nhà, chúng tôi còn chưa kịp thuật chuyện thì con Hoa đã kể :

— Em vừa gặp một con bạn đi Bãi Dầu về, nó bảo anh nó leo núi với một người bạn và hai người thấy có mùi hôi kỳ lạ lắm ở một nơi gần cái hang Địa Ngục mà anh kể đấy. Có điều họ không thấy gì cả...

Tôi hỏi :

— Mày có kể cho họ biết chuyện tại tao phát giác ra những điều bí mật trên ấy không ?

— Em đâu dám kể. Không khéo điều anh nghi hôm nọ là đúng thật rồi đấy, xác chết đã bắt đầu dậy mùi...

Con Hường thêm :

— Chị bạn chị Hoa còn bảo vừa có một vụ cướp trên đường đi Bãi Dầu đấy.

Tôi nhìn thẳng Hồng, thẳng Dương. Những dữ kiện này càng khiến chúng tôi tin tưởng sự suy đoán của mình là đúng. Tên bất lương còn lại trong biệt thự Mẫu Đơn chẳng từng nói bạn mình bỏ đi « ăn hàng » một mình, thật trùng hợp vừa khéo với vụ cướp sáng nay.

Tôi lấy vẻ nghiêm trang nói với tất cả :

— Tụi này vừa khám phá được nhiều điều quan trọng. Theo tụi này lên phòng khách, tụi này kể cho nghe...

Chúng tôi ùn ùn kéo lên phòng khách thì nơi đây, sáu người lớn đã có mặt đông đủ, và bác Tám cũng vừa thuật lại mọi chuyện cho tất cả nghe xong. Thấy chúng tôi, mẹ tôi kéo giật cả ba đứa lại :

— Nay, có đúng sáng nay chúng mày sang bên ấy không ?

Chúng tôi xác nhận và kể lại đầu đuôi câu chuyện. Mẹ tôi lưu luyến lại :

— Sao...sao chúng mày đại thế ? Nhớ có gì thì sao ?

Bác Duy trai bình tĩnh hơn :

— Chị cứ đề cho các cháu nó trình bày, chuyện đâu còn có đó...

Tôi nói :

— Con tin là thế nào tối nay chúng cũng trở lại. Nếu bố mẹ và hai bác muốn chúng kiến tận mắt, con xin đề nghị chúng ta sẽ rình bọn chúng vào đêm nay..

Mẹ tôi lắc đầu :

— Không có rình với mò gì hết. Cứ đi ngủ như thường rồi sáng mai sửa soạn đồ đạc về Sài Gòn cho sớm...

Nghe đến mấy chữ « về Sài Gòn », bọn trẻ chúng tôi xị hẳn mặt ra. Bác Duy gái đề nghị :

— Hay là mình đi báo cho nhà chức trách biết ?

Bố tôi nhận xét :

— Không chắc điều chúng nó nghĩ đã đúng. Nếu bây giờ mình đi báo cho nhà chức trách biết mà không đúng như ý mình nghĩ thì có phải mình làm rộn họ không ? Đây là chưa kể đến việc mình còn ở mặt với họ nữa. Thắng Hoạt nói đúng, tối nay mình sẽ rình xem có ai vào biệt thự Mậu Đơn không ? Mình biết rõ bên ấy không có người ở, thế mà mỗi đêm lại có người lên đến, có trình nhà chức trách điều ấy, mình cũng không lo sợ hờ gì...

Buổi chiều, chẳng ai muốn đi chơi đâu cả. Con Huyền, con Hàng, thằng Hồ đi ngủ để lấy sức tối thức. Bọn tôi, thằng Dương, thằng Hồng, Dung, con Hoa, con Hương thì xúm nhau lại bàn tán. Bốn người lớn cũng tính toán với nhau ở nhà trên.

Con Hương vẽ với tưởng tượng :

— Chuyện này mà ra manh mối em sẽ viết một bài gửi đăng báo Tuổi Hoa...

Tôi bảo nó :

— Đừng tưởng đây là chuyện đùa ! Rồi mày xem, báo chí sẽ đăng lên trang nhất chuyện này.

Dung mắt mẽ chúng tôi :

— Hân phải có tên anh Hoạt, Hồng và thằng Dương.

Thằng Dương không hiểu ý chị nó, vênh mặt lên:

— Chứ sao! Ba thám tử đại tài chứ bộ!

Chị nó vẫn tiếp tục mát mẻ tôi:

— Thám tử! Ồ! Thám tử! Nhưng thám tử cái ngữ mày. Họa chẳng có anh Hoạt mới xứng danh... nghề của chàng mà...

Tôi tức lắm. Được rồi, cứ nói cạch nói khoé đi. Hôm nào người ta ghi tên học luật đã le lưỡi bảo: « Ý hân anh muốn làm luật sư để cãi chầy cãi cối », hôm nay lại nói « nghề của chàng ». Ta đây sẽ lấy kết quả của việc làm cho nhà người sáng mắt. Phải biết ta là Hoạt, sinh viên luật, anh của thám tử Hồng!

Đêm xuống, mọi người hồi hộp chờ đợi. Người lớn thì rút vào phòng vợ chồng bác Tám hé cửa sổ nhìn sang biệt thự Mẫu Đơn. Trẻ con thì vào phòng ngủ, mở cửa kính theo dõi.

Nhìn đám trẻ chúng tôi, tự nhiên tôi nhớ đến đêm ba mươi tết, lúc cả nhà thức đợi giao thừa. Chỉ khác là đêm hôm ấy, mọi người cười nói huyền thuyên trong khi đêm rình rập này, ai nấy đều im lặng như tờ, bầu không khí càng trở nên ngọt ngạt, khó thở vì được đầy về bí mật.

Gần mười hai giờ đêm. Bóng tối trùm kín biệt thự Mẫu Đơn khiến bên ấy xem âm u khôn tả.

Chợt có tiếng cười nói rồi hai bóng đen hiện ra trên đường, tiến về phía cổng biệt thự Mẫu Đơn. Tôi nghĩ thầm:

— Sao bọn này gan thế, dám chuyện trò ngang nhiên, không sợ người khác biết sự có mặt của chúng sao?

Tôi liếc nhìn mọi người. Dung đưa tay lên ôm ngực. Con Hoa ôm lấy con Hằng. Con Huyền, con Hương tóe chia rẽ, tựa sát vào nhau. Thằng Dương, thằng Hồng, thằng Hồ nhìn ra ngoài cửa sổ không chớp mắt.

Hai bóng đen đã tiến đến cổng biệt thự. Chúng đang trò chuyện:

— Tối nay phải cố cho xong mới được, ngày mai họ tới rồi.

— Thế nào... hự hự... họ cũng phải mệt: phen bờ vĩa... hự hự... cứ tưởng nhà có ma... hự hự...

Tên thứ hai vừa nói vừa ho. Tên thứ nhất:

— Nhưng rồi sau đó, thấy dấu hiệu của bọn mình, họ sẽ hiểu ngay..

— Hai thằng mình mà... hự hự... nổi tiếng về những vụ này... hự hự... ai lại không biết... hự hự... Lâu lắm mới cho họ một vố... hự hự...

Cả hai cùng vừa khua vào trong biệt thự. Một chút, đèn ở bên ấy sáng lên. Chúng tôi khép cửa sò lại nhìn nhau:

— Khiếp quá.

Dung hỏi:

— Bọn anh Hoạt gặp tên nào trong hai tên?

— Tên không ho. Giọng nói của hắn đặc biệt lắm, dễ nhớ vô cùng, nghe quen quen...

Con Hường:

— Em cũng nghe cái giọng của thằng cha không ho quen quen sao đâu ấy...

Con Huyền, sau những phút kinh hoàng, giờ trở lại bình thường vớ ngay câu nói của em mà gây sự:

— Quen với thân? Bộ mày quen với bọn cướp ấy đấy hở?

— Ừ đấy! Có giỏi đi thưa lính đi.

Tôi phải can hai đứa. Cũng lúc ấy, mấy người lớn kéo lên. Mẹ tôi hỏi:

— Chúng mày thấy rõ không?

Con Hoa đáp:

— Tụi con thấy và nghe chúng nói chuyện rõ mồn một, ghê quá mẹ à.

Mẹ tôi:

— Thế này thì ngày mai nhất định phải đi báo cho nhà chức trách biết rồi.

Bác Duy:

— Nhưng trước tiên mình phải cho chủ nhà biết mới được. Cứ như trong câu chuyện của hai người kia thì ngày mai chủ nhà họ dọn tới...

Bố tôi:

— Và chừng như hai thằng bắt lương định ăn hàng ngay

chủ nhà thì phải. Một thằng có nói gì mà «lâu lâu mới cho họ một vố», rồi gì mà «tụi mình nổi tiếng về những vụ này, ả mà không biết»...

Mẹ tôi :

— Được rồi, tôi sẽ ở nhà đợi người chủ nếu họ đến muộn. Còn ông với bác đi báo cảnh sát. Nhớ đem bọn thằng Hoạt đi theo cho chúng nó khai với người ta...

Ba đưa chúng tôi cùng thấy hãnh diện với bọn con gái vô cùng. Chúng tôi sắp được đi gặp những người chức sắc. Chúng tôi đã thực sự là ba chàng thám tử !

Tối đi ngủ, tôi đã mơ sáng hôm sau mình được ngợi khen nhiệt liệt về chỉ phiếu lưu, mạo hiểm và óc phán đoán, suy luận tuyệt vời.

VIII.— BẬT MÍ BÍ MẬT

Sáng sớm hôm sau, còn đang mơ màng, tôi nghe tiếng léo nhéo trước cổng biệt thự. Tung mình khỏi giường, chỉ kịp đi rửa mặt, đánh răng sơ sơ, tôi chạy vù ra phía trước. Mọi người đã có mặt đông đủ ở đó.

Mẹ tôi đang tiến đến phía bốn người lạ. Ba người đàn ông và một người đàn bà từ một chiếc xe du lịch vừa xuống. Họ đang sửa soạn đồ đạc để vào biệt thự Mẫu Đơn.

Mẹ tôi tiến tới chào hỏi rồi hỏi một người trong bốn người này :

— Có phải các ông bà là chủ của căn biệt thự này không ạ ?
Người đàn ông đáp :

— Vâng, chính thế, căn biệt thự này là của vợ chồng chúng tôi. Tôi xin giới thiệu với bà, đây là vợ tôi và kia là hai người bạn thân của vợ chồng tôi... Còn bà... Xin lỗi bà, bà là ai ạ ?

Mẹ tôi tự giới thiệu :

— Tôi là người đến nghỉ hè tại biệt thự Phù Dung cạnh biệt thự Mẫu Đơn của ông bà. Đây là chồng tôi, đây là hai bác Duy, chủ nhân biệt thự Phù Dung và kia là các cháu của chúng tôi...

Bốn người lạ và những người trong gia đình chúng tôi chào hỏi nhau xong xuôi, mẹ tôi mới nói :

— Sở dĩ tôi đường đột đón gặp ông bà là vì chúng tôi vừa biết được một điều quan trọng có liên quan đến ông bà và căn biệt thự...

— Thưa bà, điều gì thế ?

Mẹ tôi nhìn tôi :

— Đầu thằng Hoạt ra kể lại đầu đuôi câu chuyện cho ông bà đây nghe xem nào.

Tôi lần lượt kể sơ những chuyện đã được chứng kiến và kết luận :

— Biệt thự của ông bà hiện là sào huyệt của một bọn cướp và chúng đang đợi ông bà ở trong ấy...

Vợ chồng người chủ nhà hỏi dồn tôi, giọng đầy ngạc nhiên :

— Cậu nói sao ? Nhà chúng tôi là sào huyệt bọn cướp ?

— Chúng đang đợi chúng tôi để cướp ?

Một người bạn của vợ chồng nhà này bước ra hỏi tôi :

— Chính mắt cậu trông thấy bọn cướp à ?

Tôi nhìn người này kinh ngạc. Ông ta có giọng nói giống hệt giọng nói của tên bất lương mà chúng tôi bắt gặp ở biệt thự Mẫu Đơn, cũng là tên không họ của tối hôm qua. Người kia bảo :

— Đầu nào, cậu thử thuật lại cho rõ ràng hơn cho chúng tôi nghe thử xem nào...

(xem trang 44)

TRẬN ĐÁNH BỤNG NỔ VÀ Kéo
DÀI CHO ĐẾN TRƯA HỒM ĐÓI

XUNG PHONG

BAM

DOANH

TRƯỚC HỎA LÚC HÙNG HẬU
CỦA QUÂN PHÁP... NGHĨA
QUÂN ĐỒNG THUY ĐẠNH
RÚT LUI VÀO RỪNG...

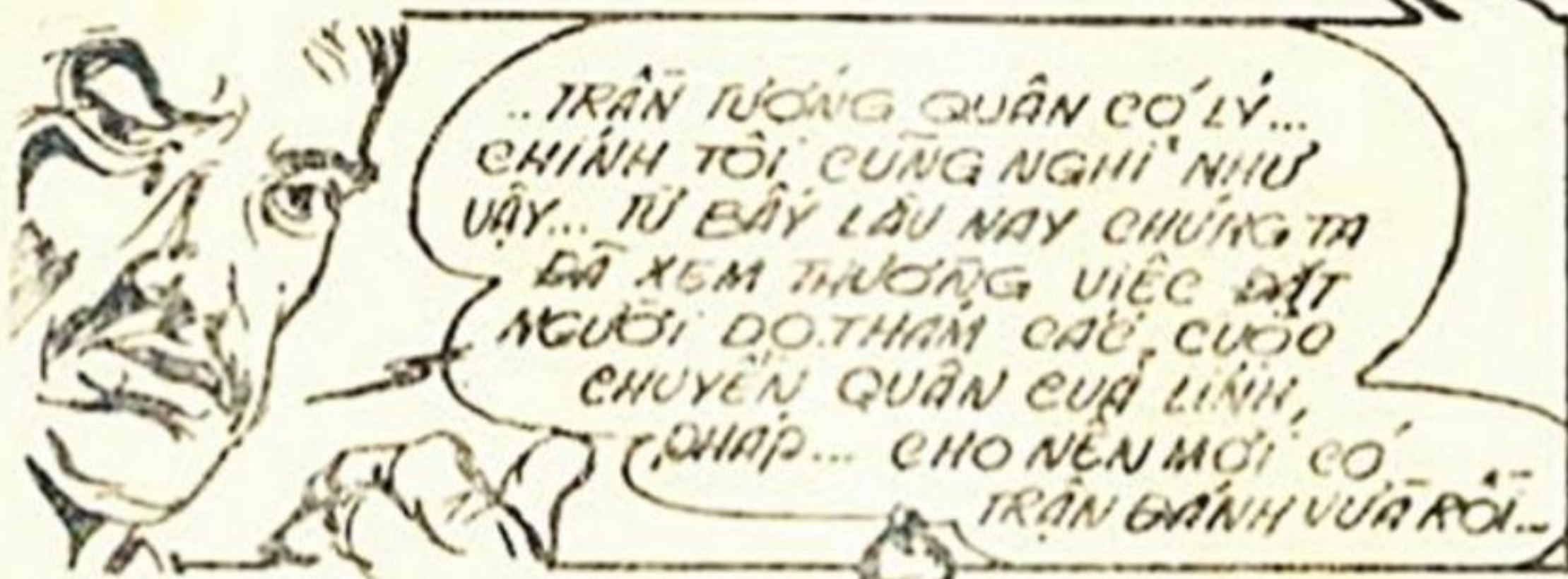
...MẠNG THẺO MỘT SÔ THƯỜNG YONG...
...MẠNH ĐẤT QUÊ HƯƠNG MỘT LÂN NỬA
LẠI ĐƯỢC TÔ BÔI BÔI GIÔNG MÀU
CỦA NHỮNG ĐUA CON YÊU NHỮNG
CHIẾN SĨ VÔ DANH ĐÃ GỤC NGÃ
CHO TỰ DO DÂN TỘC...!!!

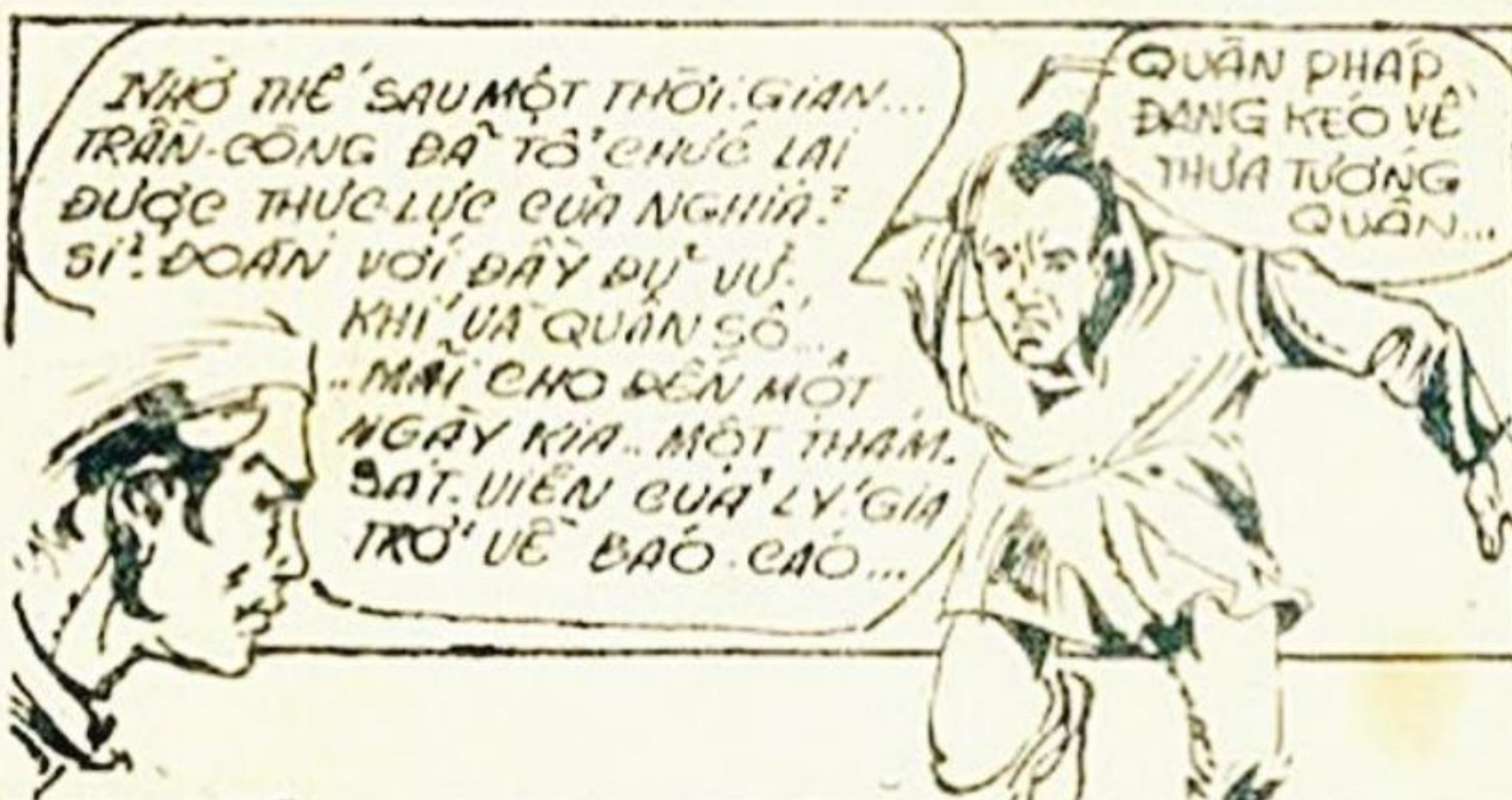
7

8

• LÊ HẰNG

TIẾP THEO

Hỏi gì? Hỏi học?

— Không đâu... Sài Gòn làm chi có chuyện đó, kẻ mình cứ lặng lẽ theo sau đã, có gì mình gọi cảnh sát chứ bộ.

Nga nhìn bạn như thăm cảm ơn. Loanh quanh một lúc về đến nhà Nga, tẽn mặt se vòng quanh quan sát nhà Nga rồi bỏ đi luôn. Nga thở phào nhẹ cả người, cô bé nắm tay bạn thật chặt:

Hú hồn, hân làm Nga sợ chi lạ — không có Uyên chắc Nga khóc mất, Nga về nhà.

— Đứng, về Uyên lấy bánh đã chứ, với lại thế nào cũng có kẻ rình nhà Nga đó, về Uyên, Uyên nhờ cậu Uyên đưa về chắc ăn hơn.

Nghe Uyên dọa, Nga đâm sợ, cô bé đành gật đầu mặt mày buồn xo:

— Máy bữa nay, nhà Nga rầu chi lạ. Sao Nga lo ghê, có chi mờ ám? Sao hân theo má Nga chứ? Uyên biết chi không?

— Nga nên kể cho ba Nga nghe đi, may ra bác giải quyết mới được chứ tụi mình làm sao tính được. Thôi về nhà Uyên đã Nga.

Nga dè dặt:

— Ni, Uyên đừng nói chuyện này với ai cả nghe. Nga không thích đâu. Nga giận Uyên đó đừng nói chi hết nghe Uyên.

Uyên gật đầu:

— Yên chi đi bồ, tụi hiền tính bồ quá mà. Bồ không tin tụi sao còn dạn lăm cầm thế?

Nga cười với bạn như thăm xin lỗi, khuôn mặt buồn buồn và đôi mắt với với của má lúc qui lặng lẽ trong thành đường ám ảnh Nga hoài, nên nu cười xa vắng trên khuôn mặt ươm đầy nét thơ ngây của cô gái nhỏ.

Lúc Nga và Uyên ôm bánh về nhà, thì ba má và Út đều ngồi trong phòng khách chờ Nga. Má có vẻ mừng. Ba đứng lên cảm ơn cậu Uyên. Ba đưa họ về sau vài câu chuyện xã giao. Thằng Út nháy nháy làm hiệu cho Nga hiểu tình hình có vẻ nghiêm trọng lắm rồi.

Nga nũng nịu ngồi xuống bên má :

— Má ! Con làm bánh tặng má nè, má thích hôn má, má thương con cái chi đi má, ghét ghê má cứ buồn hoài, con không chơi với má nữa đâu.

Má áp mặt trên tóc cô bé mềm mềm thơm mùi cỏ dại, mắt má rưng rưng cảm động :

— Con má ngoan quá nhỉ ? Muốn thương chi hử con ! Chà bánh ngon quá, để ba khai mạc nha ? Còn bánh xèo của Uyên nữa. Các con giỏi ghê. Uyên làm bánh xèo được má phục ghê.

Ba đứng nhìn cảnh hai mẹ con âu yếm nhau. Thắng Út đang xăm xoi hít chán lại toan chộp nu kem hồng trên bánh, ba cười :

— Kia đó, cưng con cho lắm mai mốt lại than thở, bà thật !

Má ngược nhìn ba, dịu dàng nói :

— Không cưng con thì cưng ai chứ, sao chuyện ấy ông giải quyết làm sao ? Tui lo ghê đi ? Cái thư chi mà ác ôn thế không biết.

Nga ngơ ngác nhìn Út, nhìn ba, không hiểu gì cả. Ba ngồi xuống ghế bành :

— Tôi nghĩ cứ báo cảnh sát là yên, thời nay đâu có lộng hành thế được.

— Không được đâu, nguy lắm mình à, làm thế ngược ta giết con mình ngay, không được, em van mình.

Ba cười gằn :

— Bà nói thế nghe không vô, chắc gì nó là con bà mà quỳnh lên thế, đàn bà thật kỳ cục.

Má sụt sịt :

— Không ? Nếu không phải con em, sao họ gửi thư nặc danh đến nhà mình là gì, tên tuổi em đang hoảng cơ mà. Tình cách khác, báo cảnh sát là hư chuyện hết.

Ba hơi nao núng, tính ba vẫn thế, má khóc là ba thua trận ngay :

— Thông thẳng đã nào, rối rít lên ịch gì.

Má dọa ba :

— Làm gì thì làm, nhưng anh báo cảnh sát em chết ngay cho anh coi, em khổ nhiều rồi, chịu hết nỗi rồi.

Ba quay sang Nga và Út :

— Thôi các con sửa soạn tắm rửa rồi ăn cơm, bánh để dành sau bữa cơm nhé.

Hiểu ý ba Nga và Út riu riu đi vào nhà sau. Nga hỏi nhỏ :

— Gì thế Út ? Thư nặc danh mi có đọc không ?

Út làm mặt nghiêm :

— Chuyện ly kỳ lắm chị ơi ! Một thằng nhỏ đem thư đến tận

nhà mình. Chính má đọc đầu tiên? Má muốn siêu, em chạy ra ngay lúc ấy, còn thư bà giữ mất rồi.

Nga hấp tấp :

— Út có đọc không, viết gì trong đó mà má sợ dữ vậy?

— Đọc chứ, Út đọc ngay lúc ấy mà.

— Mi nói lại nghe coi, thư viết ra sao, dài dòng hoài bắt mệt.

— Thư viết cho má, biểu má chấm dứt cuộc dò hỏi ca sĩ cô Mỹ Hồng. Nếu không người ta giết cô May ngay tức thì, báo cảnh sát càng nguy nữa, thư như thế đó, ghê hông?

Nga cần mồi suy nghĩ, thật lạ kỳ, chính Nga thấy rõ kẻ lạ mặt theo dõi má, rồi bây giờ, lại vụ cái thư. Nếu Cô May không liên hệ gia đình mình tại sao họ ngăn cản cuộc dò tìm của má.

— Út này, chị thấy lạ lắm! Một tên mặt dày sọc, da dày như da cóc theo dõi má sao kỳ ghê.

Út kêu lên :

— Thế bà? Tên mặt sọc! Đùng rồi em cũng thấy.

Thế là con nhà Út vanh vách kê ra hết. Nga mở tròn mắt đen ra nghe. Hai đứa thờ dài trước vấn đề khó khăn của gia đình.

Hơn nói :

Nga hỏi em nghĩ vụ này nên nhờ anh Phong giúp một tay, anh ấy ranh hơn chị em mình.

Nga gật đầu :

— Đành vậy, sao chị lo ghê, chỉ ngại má đau thôi, có lẽ đầu má luôn cho rồi Út nhỉ? Khám phá bí mật cũng gay chứ dễ đâu. Phụng Hoàng là gì chứ? Rồi 280 đồng năm trăm. Phải lão kinh đen đạn mấy bà lo giữ Cô May thế không Út? Út nhớ kỹ đề bàn với anh Phong. Điều đầu tiên là phải tìm cho được địa chỉ Cô May đã.

Vừa lúc đó ba và má ra vườn. Má có vẻ buồn và lo lắng ra mặt. Ba ân cần :

— Bà yên tâm, tối nay tôi sẽ đến phòng trà một mình để chia ý bà. Chứ lo cho các con ăn đã. Bà nên ở trong nhà cho yên, rối rít lên ích gì.

CHƯƠNG BẢY

SA U bữa cơm tối, ba lái xe đi ngay. Ba mẹ con ngồi buồn thiu ở phòng khách. Đợi chờ ba từng giây từng phút, Má thờ dài hoài. Nga nhìn má lòng cô gái nhỏ rưng rưng xót xa. Một giờ sau ba trở về, má nhìn ba tràn trề hy vọng, Ba lắc đầu :

— Rắc rối thật, cô bé bắt hát ở đây rồi từ đêm qua cơ, hỏi ai cũng mù tịt. Họ có vẻ sợ đại một quyền lực nào ghê gớm, thấy tôi

hỏi họ cứ lăm lét nhìn nhau, bực cả mình, mở âm thật, vụ này, gay cấn đó, thôi bà sửa soạn tôi đưa về bà ngoại chơi cho vui. Hai con ở nhà coi nhà, nhớ học bài ngày mai đi nhé.

Nga và Út ngoan ngoãn gật đầu, đó là thói quen của ba. Mỗi lần mà buồn ba hay đưa má về ngoại chơi, rồi ba dẫn má đi dạo mát, ở ngoại ở nửa nhà ngoại ở Thủ Đức, có vườn cây có ao thả cá thơi mộng lăm cơ. Đời má buồn khổ day dứt vì Diễm Mi. Cũng may bên cạnh có ba luôn luôn cảm thông niềm đau đơn đó để tìm đủ cách xoa dịu và an ủi má.

Nga và Út đưa ba má ra xe, hai đứa đang lảo xào, bàn tán vụ là thư, thì có tiếng gọi công. Út nói oang oang.

— A! Anh Phong đến chị Nga ơi.

Ba đứa tít tít chào hỏi nhau, Phong tuy lớn tuổi hơn chị em Nga, nhưng chúng chơi thân nhau từ lâu rồi.

— Có chuyện quan trọng nên anh đến tìm Nga giờ này, hai bác có nhà không?

Nga lắc đầu:

— Anh vào phòng học nói chuyện, ba má Nga về bên ngoại rồi anh ạ. Chuyện gì thế anh?

Phong có vẻ nghiêm trang:

— Lúc sáng anh tình cờ chứng kiến một chuyện lạ, ^{là} lại Út có kể chuyện rắc rối nhà hai em nên anh cần bàn với Nga để giải quyết.

— Anh tốt quá, mà sao mới được chữ anh.

— Nga nghe đây, Út nữa. Anh đang đi trước phòng trà đó. Bàn ngày nên vắng người thôi. Một chiếc xe đỗ đậu lại, rồi người ta kéo ra một cô gái nhỏ, người chung quanh bàn tán dữ lắm, nghe đâu cô là ca sĩ thường hát ở đó, cô không chịu lên xe cứ khóc hoài, thấy tội lắm. Anh đứng nhìn họ dằng co nhau. Cô khóc lóc van xin nhưng cuối cùng vẫn bị đẩy lên xe đưa đi mất. Theo anh nghĩ biết đâu cô là Cô May Hồng.

Út láu láu:

— Trúng phóc chữ biết đâu gì nữa, e chị ấy nguy mất, thư nặc danh dọa dưng thấy hông? tại mà chờ gì.

Nga nói nhỏ:

— Mà em mới nhận là thư hăm dọa của bọn gian anh ạ, họ bảo sẽ thủ tiêu Cô May nếu má em cứ đeo đuổi tìm kiếm chị ấy. Em chả hiểu mò tề gì, rầu chi lạ.

Phong trầm ngâm suy nghĩ.

— A... Phải Út rình nghe một lão mập đeo kính đen ra lệnh cái gì Phụng Hoàng, Phụng Hoàng không Út? Sáng nay anh cũng nghe họ nói đến Phụng Hoàng nữa.

Út nhieu mày:

— Có, Út nhớ rõ lão mập ra lệnh Phụng Hoàng đến với 280 đồng 500. 8 giờ tối một tức là tối mai đó anh Phong. Út chả hiểu gì cả.

Phong đập bàn reo lên :

— A ! Ra rồi, bọn mình ngu thật, thế mà nghĩ mãi không ra. 500 đồng là Đức Thánh Trần. Vậy số nhà họ gặp nhau bí mật là 280 đường Trần hưng Đạo chứ gì. Cứ đến xem sao đã, thử thời vận biết đâu lui thành Lê Phong thám tử, hi hi. Nga nghĩ sao ?

Nga do dự :

— Đi bây giờ hả anh, rồi ai coi nhà nhé, sợ ba má rầy chết.

Phong nhìn quanh :

— Khóa chắc cửa lại, giờ này còn sớm lắm hai bác không nỡ la đầu, mình có đi chơi bây đầu. Minh đi trong vòng một giờ à.

Nga đánh gật đầu dù cô bé vẫn áy này không yên. Bọn trẻ đi taxi cho mau, hy vọng về nhà trước ba má.

Mười lăm phút sau, chúng đi qua số nhà 280 Út lau chau định xuống, nhưng Phong cản lại. Anh Phong có vẻ thám tử gồm.

— Lại chỗ kia xuống kìa hơn, mình Nga vào dò trước họ dò nghi hơn, còn Út với anh rình xa xa đề phòng may rủi. Nga dám không ?

Nga hơi ngại, nhưng nghĩ đến má, hơn nữa óc tò mò thúc đẩy Nga gật bừa :

— Chắc không việc gì đâu, coi bộ villa có vẻ sang trọng dữ mà. Nga làm sao vào nhà họ cho đáng hoàng được hả anh ?

— Dễ lắm, trông Nga người ta ít nghi, Nga vợ quen thân với cô bạn nào đó... tùy Nga ứng biến.

Nga vuốt tóc cho bớt rối, cô bé cố bình tĩnh bấm chuông. Căn nhà khá rộng rãi chung quanh trồng cây và rào cẩn thận.

Một người đàn ông lộ mặt ra lạnh lùng hỏi Nga :

— Cô kiếm ai ?

Nga run lên ấp úng nói từng chữ.

— Hồng... Cô May.

Như một phép lạ, gã mở cửa thật mau, Nga run run lách vào.

— Theo tôi, đại ca sai cô đến hả ?

Nga gật đầu như máy, gã đưa Nga đi dọc theo hành lang mờ mờ dưới ánh đèn vàng vọt. Nga không hiểu nhờ sức mạnh ghê gớm nào mà cô bé dám đi theo gã nữa. Nga như kẻ đang chìm trong cơn mộng dù Nga thấy đầu óc hoang mang, trống không và tim đập thình thịch.

— Đêm nay chỉ mình tôi canh giữ Hồng. Hồng đang khóc ở trên lầu, đại ca cho cô đến dỗ phải không ?

Nga chẳng hiểu gì, nên cứ làm bộ lạnh lùng, gật đầu bừa vạy thôi.

(còn tiếp)

● CHÂN HIỆP phụ trách

● Quê hương và tuổi nhỏ

Cơn mưa bất chợt đổ xuống thành phố như trút nước. Những giọt mưa đưa tiễn một linh hồn vừa ra đi. Người đàn bà nằm đó. Mấy nôi chè đồ tung tóe — những mảnh thủy tinh vụn vỡ. Chiếc quần xa Mỹ chạy mất hút, để lại âm vang chuỗi cười rộn rã của mấy anh linh ngoại quốc coi đó là trò đùa. Em nghe ruộm ruộm trong hồn. Quê hương mình hằng ngày có biết bao nhiêu vụ tương tự như thế xảy ra, bao nhiêu người Việt Nam vô tội chết tức tưởi. Để lại những đàn con nhỏ nhóc nhéo. Và — Và đủ thứ. Tại sao? Tại sao có thể như vậy được! Quê hương còn chiến tranh thì biết đến bao giờ những thảm cảnh này mới khỏi xảy ra. Để mình khỏi nghe ngào đau xót. Để tuổi trẻ được vươn lên một chút được trộm mộng và được tròn ước vọng. Hiện tại tuổi trẻ chúng mình chẳng có gì để bảo đảm tương lai. Tương lai là những ngày ốm sùng, sống ở nơi rừng sâu núi độc, là những cuộc tiễn đưa lần lượt tội bạn ra đi đó sao?

Những thằng bạn rất nghèo, không biết tình yêu, không biết lợi dụng, chỉ biết có tình bạn thiêng liêng. Những tâm hồn thật thà chất phác, ngoài giờ đi học về nhà lo gánh vác mọi chuyện trong gia đình, năm giờ sáng thì dậy gánh nước tưới những rẫy thuốc nương khoai, bây giờ về lúa vôi mấy tô cơm nguội với mắm cà rồi ôm vở đi học. Thật tội nghiệp. Thế mà chữ đã cách xa tất cả. Thằng Túc nhà nghèo không có tiền lo giấy khai sinh nhỏ tuổi để tiếp tục việc học đành nghỉ, nửa năm để từ có gọi nó phải đi năn nỉ xin cho học hết. Bây chữ chắc có

lẽ nó đã đăng vào nghĩa quân hay địa phương quân để gần gia đình rồi. Với chúng chỉ bốn năm trung học mà được gì hả Túc? Trung sĩ hay binh nhì. Với lứa tuổi thiết nghĩ chỉ biết ăn chơi và vui với sách đèn. Tuổi chỉ biết cầm cần câu cá mà nó đã sớm trở thành anh lính chiến. Bốn thằng Đồng, thằng Lạc, thằng Ánh nhảy trường tư. Thằng Minh thằng Chú may mắn hơn được ở lại dưới mái trường HV đầu ai, đếm tháng ngày trôi đi chưa xót cho thân phận những thằng con trai sinh làm thế kỷ. Thằng Sáu bắt cần đời, nó luôn bảo học làm gì mai này cũng vào lính, tại bây giờ chơi đi để khỏi có ngày hối tiếc. Thử còn để ngũ, Ty nó thích đi lính khổ cực. Thương đau cuộc đời thêm ý vị, câu triết lý của nó đó. Mà chữ ngày nào có thú Đồng Để vẽ là nó, biên đều kẻ² vẽ với em. Tuổi trẻ của hiện tại như vậy đó. Người ta giàu người ta ăn học tới nơi tới chốn để trở thành những bác sĩ kỹ sư hải ra tiền sắm nhà lầu xe hơi phây phây sống ở thành phố. Người lớn lo tranh giành nhau để đi đến cầu xe chửi bới nhau thì thử hỏi làm sao tuổi trẻ nó tốt đẹp được chứ (?)

Hôm qua đi học về ngang chợ, một anh lính nhảy dù còn trẻ lắm, vẽ hiện ngang chưa phối pha, đứng giữa tay xin từng đồng bạc của những người giàu lòng nhân đạo bố thí. Một chân đã bị cụt với đôi nạng gỗ, cánh tay hầy còn băng bột, chứng tích của hơn một lần chiến đấu. Anh ta vừa xuất viện, người thân không có, nhà ở xa, quê anh tận ngoài Quảng Nam của miền Trung thiên tai hành hạ. Thì ra người đồng hương với em đó. Em biết làm gì giúp họ trong hoàn cảnh này đây. Khi ngày ngày em vẫn còn cắp sách đến trường, sống bám víu vào từng đồng bán kem của mẹ. Chắc anh từ Hạ Lào về, khuôn mặt nhẵn nhụi chịu đựng Họ tranh đấu cho ai, cho riêng cá nhân họ à? Suốt tháng năm lăn lộn ngoài chiến trường để chữ vẽ đây nhìn thực tế phũ phàng. Người ta hát hủi coi mình như con chó ghê. Tình người không còn nữa. Em chợt nghe rưng rưng khuôn mặt vốn dĩ chai lì của em giờ thêm khắc khổ, nỗi buồn chùng xuống. Mẹ Việt Nam ơi! Bao giờ cho mẹ hết rệp siết, cho những nẻo đường quê hương không còn chuyến xe chở cỗ quan tài mà là chuyến xe đưa con mẹ về quê...

ĐẶNG THANH CHƯƠNG
(Sài Gòn)

Răng bị quai rủa?

● NGUYỄN ANH ●

Nước nỏ

MÃY hôm nay bé buồn lắm sao chỉ còn vài ngày nữa là «chị» Hạnh về nhà ông «ác sĩ» Khoa cái ông «ác sĩ» ấy thật là dễ ghét lúc nào cũng làm le trên tay cây kim để chích vào mông bé. Ui dào đau phải biết bé căm ông «ác sĩ» ghê là là trong khi «chị» Hạnh xuyết xoa đỡ bé thì ngoại một điều gọi bác sĩ hai điều gọi bác sĩ. Chao ôi! «ác sĩ» thì có...

Nhắc lại chuyện «chị» Hạnh sắp về nhà ông «ác sĩ», bé thấy mắt mình cay cay như sắp khóc, từ hôm ông «ác sĩ» đem giàu cau qua «xin» chị Hạnh (ngoại bảo thế) ngoại bắt bé phải ngủ riêng và căm bé không được gọi «chị» Hạnh bằng mẹ. Ô! Sao lạ thế nhỉ? Tại sao lại gọi mẹ bằng «chị» Hạnh? Ngoại cũng không cho bé được nũng nịu với «chị» Hạnh nữa cơ nhất là trước mặt ông «ác sĩ». Ô

hay! Cũng tại ông «ác sĩ» này cả tại ông í sắp «xin» mẹ à không xin «chị» Hạnh về nhà của ông í nên ngoại mới căm đủ điều ấy chứ trước kia có thể đâu nhỉ? Ngày bố đi bay chưa về đến nay đã lâu lắm rồi mẹ vẫn thương hay khóc nhớ bố nhưng có bao giờ mẹ bỏ quên bé đâu? Mẹ vẫn cho bé tha hồ gọi «mẹ» cơ mà tha hồ cho bé vùi vùi vật, mẹ hay ngủ với bé cho bé gối đầu bằng cánh tay thơm mát của mẹ để bé vòng tay ôm cô mẹ sờ soạng trong đêm mà gọi thầm:

Mắt mẹ đây ni, mũi mẹ đây ni, môi mẹ đây ni...

Và hay vốc «nước mưa» trên mặt mẹ. Nước mưa đêm nào cũng «dột» ướt gối nằm của mẹ, mẹ bảo «nhà ngoại mưa nhiều nên hay đột». Sao bé cũng ở nhà ngoại mà mặt bé hông bị «dột» nhỉ? Mẹ chỉ cười và quay lưng...

Bây giờ bé gọi mẹ là «chị» chị Hạnh. Một lần bé quên gọi «chị» Hạnh bằng mẹ, ngoại đánh đòn bé trong khi «chị» Hạnh ôm mặt khóc ngất, chị Hạnh không bế bé đi ra vườn như mọi lần để dúi vào tay bé cây kẹo dẻo đánh, bé xót xa nhìn chị Hạnh mà nghe giận hơn đong đầy trong mắt.

Buổi học cuối năm thật nhộn nhưng bé chẳng thấy vui tí nào bé bỏ lớp đi lang thang nhìn người ta nhóm chợ phiên, ồn ào, tấp nập, hàng bánh mứt, hàng quần áo hàng giày dép, hàng mũ nón, thấp thoáng trong làn sóng người mua bán bé trông thấy bóng «chị» Hạnh ở hàng trái cây bé vội lẫn đi bé còn hơn «chị» Hạnh nhiều nhiều lắm nhớ mọi năm «chị» Hạnh hay dẫn bé đi chợ phiên từ hôm 23 tết cơ lúc

Ấy bé tha hồ vui vênh để mua thêm ít đồ tết, dù «chị» Hạnh đã may cho bé nhiều váy đầm đủ màu thật những nơ cái tóc thật xinh cả giày nhung và ví tay tuyệt đẹp. Chao ôi ! đầy đủ cả, bé thích quá, cứ ôm cổ chị «mì» hoài.

Nhưng chữ thì hết rồi «chị» Hạnh chỉ lo may áo cưới, lo sắp xếp đồ vật vào chiếc valise thật to để đem về nhà ông «ác sĩ», ngoại thì mãi tính toán những mâm cỗ được đặt sẵn ở nhà hàng. Cậu Chiêu lo bận rộn bày biện bàn ghế treo đèn màu và kết hoa đầy ngoài cổng. Ai cũng chăm chú nghĩ đến mỗi một việc «đám cưới chị Hạnh».

Chả ai buồn nhắc nhở đến bé hết. «Chị» Hạnh chẳng thêm dẫn bé đi chợ phiên như mọi năm để mua sắm cho bé nữa. Đồi giày nhung đã há mồm những váy đầm cũ và chật cả rồi. Ngoại chẳng thêm gói bánh chưng làm dưa giá và kho

nồi thịt có trứng vịt ông ảnh những mớ mà bé ưa thích, chỉ có mỗi cậu Chiêu đã dắt bé đi phố ngày hôm qua để mua cho bé con búp bê biết nhắm mắt mở mắt.

Bé bế búp bê đi lui thủi ngoài vườn thủ thủ với búp bê biết là bao «tâm sự» bé kể cho búp bê nghe chuyện mẹ của bé sắp đi lấy chồng. Ờ nhỉ ? Búp bê nào hiểu gì, ngu ghê ấy, cứ cười hoài và không thêm an ủi bé, nhưng bé vẫn cứ ôm búp bê đi quanh vườn nói miên man về những tủi hờn của bé...

Mai này, ông «ác sĩ» sẽ đem xe hơi đến rước chị Hạnh về, ngoại đuổi bé vào phòng bảo ngủ sớm. Bé chỉ nằm im đó mà nghe buồn làm sao, bỗng dưng bé thấy nhớ bố, bé mở mắt nhìn hình bố trên tường nhưng ô hay hình bố đâu rồi nhỉ ? Chả bù là hôm kia bé còn nhìn thấy hình bố đây mà, hình bố đứng trước cửa phi cơ với bộ đồ bay và bố cười thật tươi bé yêu nụ cười của bố mắt nhắm lại bé vẫn tưởng tượng được cơ mà. Nhưng chữ hình bố đâu rồi ? Chắc chị Hạnh đem treo ở phòng chị ấy chứ gì, bé lên ngoại ừ té chạy qua phòng chị Hạnh chị Hạnh giật mình ngàng đầu lên khi thấy bé mở cửa bước vào bé chẳng thêm tìm «chị» Hạnh bé tìm hình bố cơ. Đảo mắt quanh tường, trên bàn phấn, đâu cũng chẳng thấy hình bố. Quái, hình bố biến đi đâu rồi nhỉ ? Bé lẳng lẳng chui ra khỏi phòng mặc «chị» gọi :

— Con ! Thảo ! Thảo lại đây với mẹ !

Hình như «chị» Hạnh bật khóc, bé cầm đầu chạy về phòng.

Nửa đêm, bé giật mình thức

giấc, nghe chất gì mằn mằn ở môi «chị» Hạnh đáp chần cho bé và đang khóc, nước mắt rơi đầy trên mặt bé. Già vờ say ngủ bé nằm im cho đến lúc «chị» Hạnh nhẹ nhàng quay gót, nước mắt bé trào ra, bé gọi nho nhỏ.

— Mẹ ơi! Mẹ ơi!

Bé khóc và ngủ quên lúc nào chẳng hay mãi đến khi cậu Chiêu lay bé dậy, bế bé ra sau để rửa mặt và hấp tấp mặt hồ bé chiếc váy đầm thật mới, dúi vào tay bé mấy cái bánh kem, cùng con búp bê cũn dạn:

— Thảo ngồi đây chơi nhá đừng ra ngoài ngoài hay được ngoại đánh đòn đó cậu bạn tiếp khách tí, nhớ nha, ở trong này nha.

Nói xong, cậu vội vã ra ngoài không quên khép cửa phòng bé lại. Bên ngoài nhộn nhịp quá loáng thoáng tiếng nói cười, hôm nay đám cưới chị Hạnh đây mà, một nỗi nôn nao thôi thúc nào đó bé muốn được ra nhìn mặt chị Hạnh một lần cuối có lẽ bé sẽ không còn dịp nhìn thấy «chị» Hạnh nữa đâu bé nghe ngoại bàn với cậu Chiêu từ hôm xưa hôm xưa hôm ngoại đánh đòn bé về tội gọi «chị» Hạnh bằng mẹ ấy mà, là sau đám cưới cậu Chiêu sẽ đem bé đi theo cậu lên tận đồn điền trà ở tít Blao cơ, bé chẳng xa chị Hạnh là gì?!

Bé mở cửa thật khẽ, thò đầu ra nhìn xem ngoại và cậu Chiêu ở đâu nhớ ngoại thấy thì như là ốm đòn. Đám cưới vui quá nhỉ có cả di dượng Lan và cậu mợ Hải về dự nữa cơ, bé tìm bóng «chị» Hạnh ở «chị» Hạnh đang quây quần giữa một nhóm quan khách, rực rỡ trong chiếc áo cưới dài phết

gót, có vương miện sáng chói trong khăn voan trắng mỏng manh, «chị» Hạnh ôm hoa hồng đứng bên ông «ác sĩ» Khoa cho người ta chụp hình, mấy bà khách vẫn không ngớt suýt xoa bàn tán:

— Đẹp đôi quá chi nhỉ?

— Cô dâu thật xinh chỉ hơi buồn thôi.

— Nhà bên đằng trai giàu lắm, chỉ nhìn thấy hàng xe hơi đậu dọc ngoài cổng thì đủ biết.

Mọi người đều hờn hờ hân hoan, còn bé, chao ôi! Sao mà buồn vậy, bé lúi thủi ôm búp bê ra vườn ngồi cô đơn trên băng ghế đá, lạnh lẽo còn đầm ướt sương, mặc cho nước mắt ứa ra, bé hờn «chị» Hạnh, bé hờn ngoại, bé thù ghét ông «ác sĩ» Khoa những người đã bỏ quên bé, bỏ quên bố, Mẹ không còn thương bé, thương bố như ngày xưa, ông «ác sĩ» đã tách rời mẹ với bố, mẹ với bé, làm tắt hẳn nụ cười của bé, làm mất hẳn nụ cười của bố mẹ, tại sao mẹ đánh bỏ bé, bỏ bố, để mẹ đi lấy chồng ..

Pháo nổ rền vang đoàn xe hơi lộng lẫy nối tiếp nhau chạy dài trước mặt bé, qua khung cửa kính xe hoa, bé thấy mắt mẹ long lanh những nước buồn thật là buồn, bé gào to và chạy theo vẫy gọi:

— Chị Hạnh chị Hạnh.

Di Lan hốt hoảng bế bé lên, bé dẫy dụa và khóc ngất, đoàn xe chỉ còn là vệt khói trắng mờ hồ xa với vợ bé mất mẹ rồi mẹ ơi!!

NGUYỄN ANH

(bút nhóm Áo Trắng Hoàng Diệu)

Ba Xuyên

Lá thư Hoa Kỳ

(tiếp trang 13)

em, bà ta mỉm cười, không hiểu sao, em quay gót băng qua đường để đi sau lưng người đàn bà đó. Hình của Mẹ em tràn ngập trong hồn, hiện ra trước mắt với cái dáng muôn đời em không quên được ! Em đi theo như một cái máy, hết đường này qua đường khác. Có lẽ bà ta biết em đi sau nên dót khi đi thật chậm lại, nhưng chị ơi, em không thể bước lại ngang hàng bà ta được ! Em không dám bước lại quá gần bà ta vì em hiểu, câu đầu tiên và chỉ câu đầu tiên thôi cũng đủ làm tan vỡ hình của mẹ em trong óc. Vì thế khoảng cách giữa em và bà ta bao giờ cũng đủ để « em nhìn thấy Mẹ em ». Giây phút đó mới ấm áp, mới hạnh phúc làm sao hả chị ? Rồi bà ta bước đến một ngôi nhà thật xinh, ngôi nhà màu hồng đỏ, và dừng lại trước cửa. Một giây ! hai giây... ! Em nhìn bà ta, muốn kéo thời gian lại, muốn thu trọn vẹn cái hình ảnh đó trước khi bà ta bước vào nhà. Cánh cửa mở ra, bà ta quay lại nhìn em cười và dơ tay lên chào. Đầu óc em không hiểu sao lại tưởng bà ta mời mình vào nhà ! Em cười, có lẽ nụ cười lúc đó đẹp lắm, rồi bước thêm một bước. Cúi bước chân

nhỏ bé tiến lên của em đưa « Mẹ em » vào nhà và cánh cửa... khép lại ! ! Em đứng sững lại một giây, nghẹn ngào dâng lên, tủi buồn dâng lên, nhìn cánh cửa khép kín, đóng chặt « Mẹ em » ở trong đó, em lại lăm lăm tiến bước. Lúc đó tuyết rơi thật nhiều, thật nhiều và lúc đó, em cũng không hiểu em nghĩ gì nữa...

Chị ơi,

Càng viết, cô đơn càng nhiều, em không thể nào viết thêm nữa. Hẹn chị lần sau nhé.

Em
NGUYỄN

3 chàng thám tử

(tiếp trang 26)

Tôi thuật lại rõ ràng theo lời yêu cầu của người này. Nghe xong, người này nhìn người còn lại, rồi cả hai hội ý, cùng cười rù ra. Người bạn thứ nhì của vợ chồng chủ nhân biệt thự Mẫu Đơn cố nín cười, nói với vợ chồng nhà này:

— Anh chỉ xem... hự hự... thì ra tối hôm qua... hự hự... chúng tôi bị rình mà... hự hự... chúng tôi chẳng hay biết gì cả...

Tôi trở mắt nhìn. Những người còn lại trong gia đình tôi và gia đình bác Duy cũng thế, cứ ngẩn người ra chẳng hiểu gì cả.

Người không ho hỏi tôi:

— Có phải các cậu thấy người ngủ quên trong biệt thự hôm trước mặc áo xanh da trời phải không? Chính tôi đấy.

Bố mẹ tôi và hai bác Duy:

— Chuyện gì đã xảy ra?

— Sao lại vậy?

Đầu óc tôi lúc này rối bời lên, chẳng hiểu gì cả. Người bạn chủ nhân biệt thự nói với chúng tôi:

— Chuyện này có lẽ anh em chúng tôi là người hiểu hơn cả. Vậy bây giờ xin mời tất cả cùng vào trong biệt thự, chúng tôi xin kể rõ đầu đuôi, chứ nãy giờ, mình đứng ngoài này cũng đủ mỗi chầu rồi...

Và khi mọi người đã ai ngồi chỗ nấy, câu chuyện dần dần được sáng tỏ. Thì ra hai người mà chúng tôi đã nghĩ là bọn cướp chính là hai người bạn thân của chủ nhân biệt thự Mẫu Đơn. Họ được tin bạn sắp dọn về nghỉ hè, nên lên đến mỗi đêm để quét dọn, lau chùi bàn ghế trước hầu dành cho vợ chồng bạn một sự ngạc nhiên. Họ đã thực hiện những tấm bản kẻ chữ để sự ngạc nhiên đó thêm điều thích thú.

Tôi hỏi:

— Thế sao các ông không đến vào ban ngày mà lại đến vào ban đêm?

— Chúng tôi phải về ban đêm vì hai lẽ: thứ nhất là ban ngày chúng tôi thường ít thì giờ rảnh, thứ nhì là vì chúng tôi không muốn chung quanh biết, sợ hiểu lầm. Tôi nói thí dụ thế này nhé,

như ở bên ấy biết chúng tôi đến rồi đi báo cho cảnh sát hay rằng có người lạ xâm nhập căn biệt thự này thì phiền cho chúng tôi lắm. Vì quả thật ngoài tư cách là bạn của chủ nhân biệt thự, chúng tôi chẳng có giấy tờ gì để chứng minh cho sự có mặt của mình trong căn nhà này là hợp pháp cả...

Thằng Hồng:

— Thế còn những hàng chữ trên núi Bãi Bàu ký tắt M.Đ.

— M.Đ. là chữ tắt của hai chữ Mậu Đơn, tên của biệt thự này...

— Hai ông đã giết và thủ tiêu cái gì mà « không để lại một vết máu » nào cả?

— Thì ra tại tôi nói gì, các cậu đều nghe được hết! Sự thật là thế này, hôm ấy, anh em chúng tôi có đem con gà lên trên ấy làm thịt, nướng ăn với xôi vò...

— Một người lên đấy ngửi thấy mùi hôi...

— Có lẽ bộ lông gà chúng tôi vất đi đã trở mùi...

Thằng Dương:

— Còn chuyện « ăn hàng »?

— Các cậu khéo tưởng tượng thì thôi, « ăn hàng » mà hôm ấy tôi nói có nghĩa là « đi ăn sáng » chứ có phải là « ăn cướp » gì đâu...

Đã hết thắc mắc, mọi người cùng cười vui vẻ. Mẹ tôi:

— Thế mà chúng nó làm người lớn chúng tôi tưởng có chuyện quan trọng lắm. Suýt chút nữa thì ông nhà tôi và bác Duy đây đã đi báo cảnh sát rồi đấy...

Chủ nhân ngôi biệt thự:

— Cũng may mà hai người bạn chúng tôi đến đây tối hôm qua để thu dọn đồ đạc lần cuối, sáng nay lại ra đi sớm để đón chúng tôi đến... Chứ không, chúng tôi thế nào cũng đến muộn...

Bố tôi nhìn ba đứa tôi — ba chàng thám tử — và bảo:

— Tao đến phục tài trình thám của chúng mày.

Chúng tôi ngượng đến đỏ bừng mặt. May sao lúc ấy, bác Duy quay sang hỏi chuyện mấy người của biệt thự Mậu Đơn:

— Nhân dịp này, chúng tôi cũng xin mạn phép ông bà cho biết quý danh để dễ xưng hô, dầu gì, mình cũng ở cạnh nhau, còn nhiều dịp gặp nhau nữa...

Chủ nhà giới thiệu:

— Vâng, chúng tôi rất hân hạnh được làm quen với các ông bà ở bên ấy. Tôi xin tự giới thiệu vợ chồng tôi là Cửu Long và Hương Giang. Hai người bạn của chúng tôi là hai anh Ba Vi và Thất Sơn...

^{TRƯỜNG} Mẹ tôi 'a' lên một tiếng:

— Tại ra ông bà là cặp nghệ sĩ Cửu Long và Hương Giang vừa đi trình diễn bên Pháp về?

Con Hoa thì nhìn ông Ba Vi:

— Ông... ông Ba Vi, cây hễ nôi tiếng của 'Non Nước Việt' đây mà, hễ chỉ nghe giọng nói của ông, chúng cháu thấy quen quá chừng đi... ông biết không, ngày nào tụi cháu cũng nghe đĩa hát của ông hết đó...

Gớm! Con bé nịnh kỹ thế!

Nhưng kia, tay hễ Ba Vi đang cười khúc khích rồi sau đó, nghiêm nét mặt, hỏi chúng tôi một câu:

— Tôi có câu này hơi tò mò một chút, xin mọi người thứ lỗi cho. Tôi có một thắc mắc: là không biết các ông bà, các em ở bên ấy đến đây nghỉ hè đã lâu chưa?

Mẹ tôi:

— Chúng tôi đến được một tuần rồi, và sáng nay, chúng tôi định xong vụ này, sẽ về Sài Gòn...

— Thế thì thật uổng... Tôi đang có ý định này mà bên ấy lại về thì hổng cả...

— Ông có ý định gì cơ ạ?

— Tôi đang định đề nghị với anh chị Cửu Long Hương Giang là hôm nay là ngày anh chị đến đây nghỉ mát, lại tình cờ được quen biết mọi người nơi đây, nếu có một bữa cơm thân mật thì thật là vui vẻ...

Bọn trẻ chúng tôi thấy nhân cơ hội này có thể ở lại được, nhao nhao lên làm áp lực:

— Ông Ba Vi nói phải đó bố mẹ...

— Bữa cơm thân mật quả là cần thiết...

— Ở lại nghe bố mẹ... Con sẽ đề nghị ông Ba Vi giúp vui một bài ca hải hước...

— Con sẽ kể lại thành tích « bắt thủ phạm ăn cắp » của con...

— Con sẽ kể thành tích « tìm tờ giấy trăm đô »...

Bố mẹ tôi hội ý với hai bác Duy. Sau đó, thêm vợ chồng chủ nhân lên tiếng mời ở lại nữa, chúng tôi đón nhận được bốn cái gật đầu. Mẹ tôi nói :

— Chúng tôi xin bằng lòng...

Bọn trẻ chúng tôi chỉ chờ có bấy nhiêu, reo hò ầm lên. Ba chàng thám tử quên hẳn nỗi ngượng ngùng khi nãy.

ĐOẠN KẾT

Chuyện đến đây kể như đã hết. Nhưng tôi nghĩ thế nào cũng có bạn muốn biết sau đó thì sao ?

Sau đó thì...ôi, kể ra càng thêm xấu hổ cho chúng tôi ba đứa. Ba chàng thám tử bị mọi người đua nhau chế là...trình thám giỏi...suy luận hay...gan dạ phi thường...sinh viên luật có khác...

Chúng tôi biết thân biết phận, chỉ còn lấy nụ cười để trả lời.

Có một điều khiến chúng tôi sung sướng. Là sau những đau khổ (!) dồn dập, chúng tôi đã có cơ hội để tranh đấu và chúng tôi đã thắng : chúng tôi được ở lại thêm ba ngày để đi xem hát đoàn Non Nước Việt do lời mời của cây hè Ba Vi và người bạn : kếp Thất Sơn !

Khi về Sài Gòn, nhân một hôm có mặt đông đủ, Dung đã nhắc lại chuyện cũ và chế tôi :

— Chắc thế nào « ông luật sư » cũng viết một bài tường thuật chuyện này để đăng báo.

Chừng như coi thường tài viết lách của tôi lắm ! Lũ em tôi vào hùa với Dung mạt mẽ tôi :

— Chắc anh Hoặt sẽ lấy tựa chuyện là « Một chuyến mạo hiểm » hay là « Một vụ điều tra »...Nghe hấp dẫn đấy chứ !

— Và nhất định thế nào tòa báo cũng sẽ cho bài của anh phiếu lưu vào sọt rác vì chuyện phiếu lưu mạo hiểm quá ư rùng rợn đến nỗi chả làm một ai hồi hộp lấy một tí nào cả...

Tôi im lặng. Nhưng nhìn tất cả. Một câu nhìn chín câu lành mà. Thật sự thì tôi không có ý định viết lại chuyện này, nhưng đã thế, cho tất cả biết tay tôi. Tôi sẽ viết cho thật hay để gửi đăng báo. Và tôi hy vọng bài của tôi sẽ được đăng sớm. Có một điều mà tôi còn thắc mắc mãi, là không biết tôi phải gọi truyện này là loại truyện gì? Truyện phiêu lưu mạo hiểm hay truyện vui cười hoạt kê?

Nữ thi sĩ Hường Hường, em gái tôi, có làm một bài thơ. Nó bảo nó sẽ gửi đăng báo Tuổi Hoa. Tôi lên cóp pi và chép vào đây luôn thề. Bài thơ như thế này :

*Anh tôi làm thám tử
Suy đoán thật là cừ
Nào lục soát biệt thự
Nào rình rập quân thù
Kết quả thật là thú
Buồn cười như bị...cù (lét).*

Hường Hường.

xong ngày 19-9-1971

Biên Hòa

NGUYỄN THÁI HẢI

MỘT THÁNG ĂN CHAY

(tiếp trang 19)

Anh Long đến cạnh chị Giao xem việc gì, giọng anh ấy ngạc nhiên.

— Ơ kìa! Khôi.

Chị Giao nghe tiếng anh Long nhìn khắp phòng tia mắt chiếu tướng ngay nhóc Khôi đang ở góc tủ. Tụi em nhìn nhau chờ đợi chị Giao mắng nhưng kìa... nhìn thấy nhóc Khôi gương mặt đang giận dịu lại và...chị Giao bật cười, anh Long cũng cười

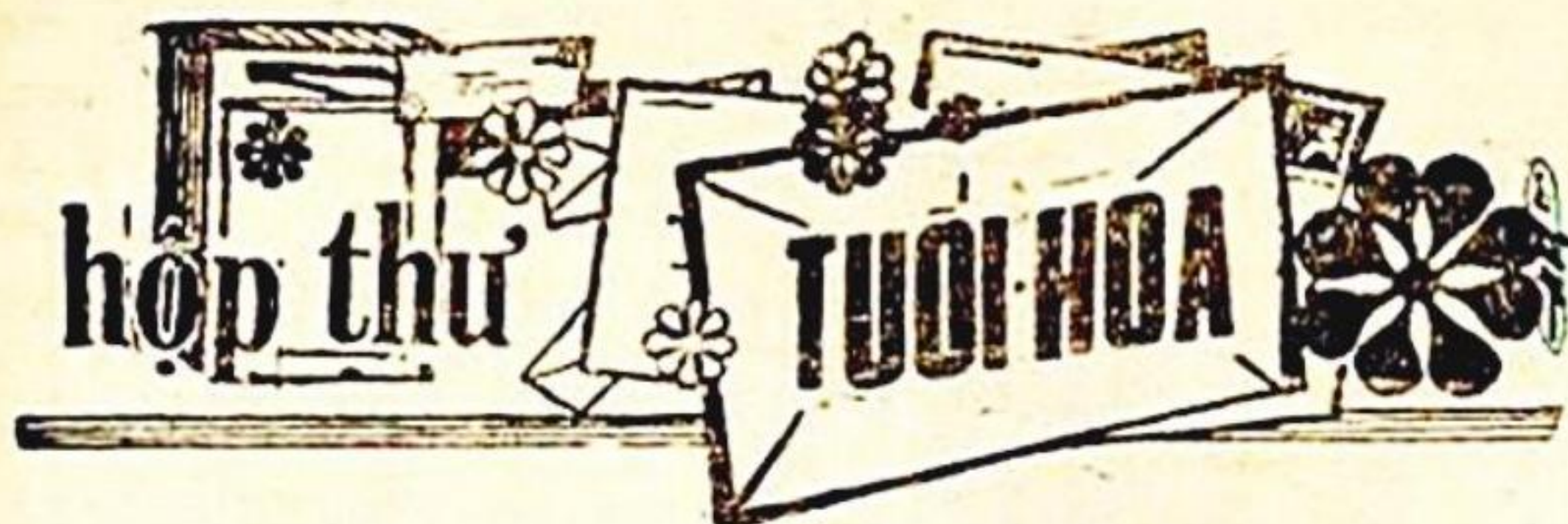
lững thững vào lồi nhóc Khôi ra khỏi góc tủ... « Cô » Khôi mặt mày bí xị liếc nhìn em, nhỏ Như và con bé Huyền rồi đồ lỗi :

— Tại Như xúi em đó

— Ai kêu anh bằng lòng

Chị Giao hiểu lý do tại sao nhóc Khôi biến thành « cô » Khôi rồi, vừa nhìn tụi em bằng đôi mắt rất đáng ngại vừa đồ bé Quốc. Duy có anh Long đang ra công biến « cô » Khôi trở lại hình dáng cũ tò mò tra vấn lý do...

NGUYỄN-QUỲNH

— LÊ TUYẾT OANH (Huế) : Cháu gọi chú bằng chú Tám làm chú cười đau cả bụng. Cái tên cũng hay hay cháu nhỉ. TH đã nhận được đủ thơ của cháu. Sao cháu không viết cho chú TCr?

— BÙI THỊ THIÊN HẰNG (NT) : Bài anh đang đọc chờ nhé. Mong em viết đều cho TH.

— NGỌC HÀ (NT) : Sao bé không lấy ngay tên thật cho tiện, tên Ngọc Hà của bé hay đấy chứ. Sẽ nhắc chị LH cho bé.

— PHI SƠN (SG) : Anh chẳng có cười bé đâu, Vì lại thơ bé hay thấy mỡ còn làm bộ. Thơ khá sẽ đăng.

— TUYẾT OANH : Anh nhận đủ bài của em chứ anh đang đọc, đừng giận anh nữa nghe.

— THẠNH (Bạc Liêu) : Thư cháu viết như là thơ ấy thôi. Nhưng sao còn bé mà cháu nói buồn thế hở? Mặc đời cứ vui đi cháu, giàu nghèo mà ăn thua gì hở cháu? Rảnh thơ về cho chú nghe!

— AI HẠNH : Bé cứ viết thư cho anh. Anh chờ.

— BÙI MINH MÃN (NT) : Em hỏi dễ thương lắm. Có gì đâu em gửi tên thật địa chỉ và nếu có thêm ảnh càng tốt anh sẽ ghi tên em vào gđ TH.

— XUÂN DUNG (GD) : Luật là luật mà em. Đùa đó, đừng giận. Cứ viết mãi sẽ hay em ạ. Mến nhiên.

— MẠC LINH (C. R) : Đáng nhẽ anh hông trả lời cho em đâu nhưng thấy em dễ thương quá anh hết giận rồi. nĩa đồng Nam Bắc ! Tiền bạc đâu !

— ĐOÀN PHƯỚC HẬU (ĐN) : Thơ khá sẽ đăng. Mong gửi cho TH đều hơn. Thơ không có nhuận bút.

— NGUYỄN ANH MINH (NT) : Anh không đi dạy nghề của anh là ngồi suốt ngày ở Tòa soạn để làm báo và đọc thư các em. Bằng lòng chưa ?

— LÂM THỊ NGOG DUNG (Thủ Đức) : Sẽ chuyển lời khen đùm em đến chị LH. Thân mến.

CHÂN HIỆP

— Em BÍ MẬT (Sài Gòn) : Thôi tương ơi, làm bộ hoài, mang ô mai đến rồi chị tha tội cho. Ghét ơ là ghét.

— HOÀNG HOA (ĐP) : Gửi cho chị bài khác, hay lắm nhưng không hợp TH. Chị biết ba em rồi cơ.

Ngày xưa chị là học trò của ba em, nhà văn Nguyễn văn Xuân. Sao lúc này ba mạnh không ?

— ĐỖ TRẦN ANH THU : Chao ui con bé tán chị kỹ quá làm chị sụt sịt rồi nè. Ghét chi lạ — Ơi bi chứ chị mà giàu chị xuất bản truyện chị cho em đọc cả ngày cả đêm hi ? Tiếc quá — Thôi em đọc TH vậy nghe.

— NGUYỄN THỊ THANH NGÀ : Thư bé viết dễ thương ghê, gửi cho chị bài thơ nào khác nhé. Mong thư.

— MỘNG VÂN (Trưng Vương) : Cứ mạnh dạn gửi bài đến, làm bộ ghê nhỉ ? Hình chị xí lắm chả bao giờ cho ai sợ người ta bỏ xó buồn lắm cơ, chị bắt đầu chờ em đến thăm từ bây giờ đấy.

— VÔ MỸ PHỤNG (Sài Gòn) : Chà con bé tán chị dữ quá làm chị run tay hông viết được nữa. Đã ghi tên em vào GĐTH rồi đó, cười đi.

— TRẦN THỊ KIM THỊ : Anh ấy không dạy ở NBT em ạ, về anh Vi Vi em nói đừng đó. Có dịp cứ ghé tòa soạn chơi cho biết.

— LÊ THỊ KIM THANH (Gia Định) : Cám ơn em nhiều đã thông cảm với chị. Còn vấn đề anh ấy, chắc em thấy là trẻ con rồi, đáng thương hại hơn đáng giận. Truyện trẻ con đó, em đề ý rồi buồn làm gì cho bận tâm. Chúng mình còn nhiều việc quan trọng hơn em ạ. Mến.

— Đ. T MINH HIỀN (QN) : Bài chị đang đọc, cám ơn những lời khen tặng của em dành cho TH và cả nhân chị.

— NGUYỄN NGÀ : Đã nhận được thư và truyện đó em gửi tặng chị. Cám ơn em nhiều, em hiểu chị là chị vui rồi. Mong tin.

— TRẦN XUÂN NHÂN : Đã ghi tên em vào gđ TH rồi đó. Theo chị TH đến với mình cả một đời được chứ. Hình như chị hờ chị đoán thế. Bằng lòng chưa ?

LÊ HÀNG

TRINH CHỈ phụ trách

Vào Đồng Cỏ Non hôm nay
các Bé sẽ gặp :

- DƯƠNG ĐỨC
- TRẦN THỊ HẬU
- NGỌC THUY GIANG
- NGUYỄN TRẦN ƯU TÚ
- ĐÌNH

MÀU MÂY TRẮNG

Em là ... (173)

Như tóc rối trên đầu em bé nhỏ
Mây bông gòn cười nhẹ giữa không
gian
Như bóng chim từ biển cả non ngàn
Mây trắng bạc như tơ trời hạ đến
Như mái đầu mẹ hiền em yêu mến
Trong tháng ngày tần tảo tóc mây
phai
Như hoa tinh màu trắng xứ cung
đài
Ươm hương thấm trong lòng em
nhỏ dại
Như áo trắng học trò xưa thân ái
Những bình minh theo gió sớm tung
bay
Cho mùa thu mang kỷ niệm ven
đầy
Mà mây trắng chiều bay chưa
trở lại

DƯƠNG ĐỨC

(phong hươu 770)

Thanhier

□ TRẦN THỊ HẬU

Phần thưởng cho bé

VỪA đi học về bé chạy vội xuống bếp tìm mẹ. Mẹ đang nấu cơm, hai má mẹ đỏ hồng trông đẹp ghê cơ. Bất chước bố bé nghiêng đầu trầm trồ khen :

— Trời ơi ! Mẹ đẹp ghê cơ. Hôm nay mẹ cho Bé ăn gì thế ?

Mẹ hơi mỉm cười trêu bé :

— Úi chao, công chúa của mẹ hư ăn ghê. Về chả thèm hỏi thăm mẹ đã lo hỏi thăm thức ăn rồi. Xấu chưa !

Bé sà vào lòng mẹ nũng nịu :

— Ô, mẹ cứ trêu con. Chút nữa bố về con mách bố cho xem. Mẹ này, mẹ phải thưởng con cái gì cơ.

Mẹ ký nhẹ vào đầu Bé :

— Cô này hay nhỉ ! Cả ngày chỉ nhõng nhẽo với mẹ mà đòi thưởng.

Bé xụ mặt dỗi :

— Mỗi ngày con chỉ nhõng nhẽo với mẹ có..., mấy lần mà mẹ cứ bảo

con không ngoan. Con có cái này hay lắm nhưng thôi, để bố về con cho bố xem.

Thấy Bé sắp « nhè » và có vẻ... bí mật mẹ đồ dành :

— Thôi mẹ không chê bé nữa đâu. Bé có gì hay cho mẹ xem nào.

Bé giả vờ làm...reo :

— Để lát bố về con cho bố xem một mình cơ.

Mẹ lại « gác măng giê » lấy cái bánh bò trao cho Bé :

— Đừng dỗi nữa, mẹ đền cho bé đây. Bằng lòng cho mẹ xem chưa ?

Thấy bánh bé mỉm cười gật đầu rồi chạy lại cặp lấy bảng danh dự khoe với mẹ :

— Tháng này con đứng hạng nhất.

Mẹ sung sướng cầm bảng danh dự và khen rối rít :

— Con mẹ học giỏi quá ! Thế này mẹ phải thưởng cho con mới được.

Bé vùi :

— Cả bố nữa. Chiều nay thứ bảy bố mẹ dẫn con đi xem ciné, rồi đi ăn kem mẹ nhé !

Chợt nhớ ra điều gì mẹ bảo bé :

— Mẹ đề nghị thế này. Chiều nay mẹ lại thăm các em ở cô nhi viện V.S. Mẹ cho con lại đó chơi với các em rồi chiều 6 giờ bố tới đón cả hai mẹ con. Chúng ta cùng đi xem xuất tối. Không trễ lắm đâu. Con có thể về ngủ sớm vì sáng mai chủ nhật.

Lời đề nghị của mẹ làm bé sung sướng :

— Vâng ! con bằng lòng. Con xin gởi mẹ tiền ăn quà con để dành được để mua quà bánh cho các em mẹ nhé !

Có tiếng xe của bố, bé vùng chạy ra reo lên :

— Bố về ! Bố về ! Rồi bé khoe : Tháng này con đứng nhất cơ. Chiều nay bố thưởng cho con và mẹ nhé !

Mẹ ở dưới bếp đi lên nghe bé nhõng nhẽo với bố, mẹ cười trêu :

— O, « cô » đứng nhất thì thưởng cho « cô » chứ « tôi » có đứng nhất đâu mà thưởng. Rồi nói với Bố : con gái cưng của mình học giỏi lắm nhưng phải tội tham ăn lắm nhé ! Thật giống bố nó ghê.

Bố cười ngất, công kênh bé lên vai bố bảo :

— Thế bố con mình về một phe ăn hết của mẹ bé nhỉ ?

Bé mắc cở dụi mặt vào tóc bố và nghe Hoa Hạnh Phúc đang nở trong lòng.

*

V Û A thấy mẹ ở cổng, dám con nít đang chơi trong sân chạy ùa ra reo lên :

— Bác Thuận tới !

— Lạy bác ạ !

— Bác có đem bánh cho tụi cháu không ?

Mẹ vui vẻ dẫn bé vào và « giới thiệu » :

— Đây là bé Thủy — con bác. Hôm nay Thủy tới chơi với các cháu. Còn đây là bánh kẹo của các cháu.

Lũ trẻ vây quanh mẹ và Bé. Mẹ lấy gói bánh trong giỏ ra chia đều cho các em. Một em bằng tuổi bé năm tay Bé hỏi :

— Thủy biết hát không ? Chút nữa tụi mình hát chung với nhau nhé !

Bé mỉm cười thân mật quàng vai cô bạn mới và hỏi :

— Bồ tên gì ?

Em nhỏ hồn nhiên trả lời Bé :

— Em tên Lan nhưng em đen thui nên tụi nó gọi em là « Lan mọi » để khỏi nhầm với « Lan giữ em ». Em đen xấu ghê Thủy nhỉ ?

Bé thấy mếu cô bạn mới ghê. Bé lắc đầu :

— Không, Lan dễ mếu lắm. Chúng mình là bạn của nhau Lan nhé !

Lan sung sướng xiết chặt tay bé. Chia bánh cho các em xong mẹ bảo :

— Các cháu ở đây hát, chơi với Thủy nhé ! Bác vào bế các em nhỏ.

Lũ trẻ nắm tay đứng thành vòng tròn chung quanh Bé. Bé hơi lúng túng nhưng chợt nhớ những bài hát cô giáo dạy ở lớp bé vui vẻ hỏi :

— Mấy bồ thuộc bài « con voi » không ? Chúng mình cùng hát bài này nhé !

Và rồi những tiếng hát hồn nhiên trong sáng cất lên cùng những điệu bộ dễ thương :

Trông kìa con voi nó đứng rung rinh. Nghiêng mình trong đám nhện đang vò tơ. Anh chàng voi ta thích chí mê tơi, bèn mời anh khác đăng xa vào chơi.

Chơi một lát thấy bố tới đón, bé bịn rịn nói với các bạn :

— Thôi bé về, tuần sau bé xin

mẹ tới chơi với mấy bồ nữa nhé !

Lũ trẻ đua mẹ và Bé ra tận cổng. Bé vừa leo lên xe Lan dặn theo :

— Tuần sau tới chơi nghe Thủy Bé gật đầu hẹn « tuần sau ». Mẹ hỏi :

— Vào đây chơi với các em con có thích không ?

Bố bảo :

— Chừ đi xem nhé ! Bố chọn đề thưởng cho bé phim này hay lắm.

Bé rúc đầu vào ngực mẹ thì thầm :

— Mẹ à, con thương các em ở đây quá ! Con thấy mình được sung sướng hơn các em ở đây nhiều. Con muốn xin mẹ mỗi tuần cho con theo mẹ vào chơi với các em. Còn tiền bố thưởng hôm nay con muốn để dành mua cho Lan con búp bê. Lúc này Lan nói với con Lan ao ước một con búp bê để chơi cho đỡ buồn.

(xem trang 58)

thơ bé

BÉ THƠ THƠ BÉ

LỜI TIM GỌI

gửi một dòng sông

Đã bao lần khi cầm bút làm thơ
 Tôi muốn gửi các anh lời kêu gọi
 Bởi chúng ta vẫn còn mãi nghi
 ngờ
 Nên khổ đau đã chồng cao như
 núi
 Bởi nhìn nhan bằng hận thù gian
 dối
 Nên tim hồng chưa nhận được
 tình yêu
 Bởi phân chia từ khi biết giáo
 điều
 Nên máu đỏ chưa hoà cùng một
 nhịp
 Bởi còn đây lời quẻ hương rên
 xiết
 Giữa con người còn chém giết
 cùng nhau !
 Bởi còn đây giọng lệ khóc nghẹn
 ngào
 Đã đổ ra từ núi cha nguồn mẹ
 Bởi tình thương chưa góp sông
 về bể
 Chưa thấm nhuần người chung
 một màu da
 Bởi chúng ta còn oán hận chúng
 ta
 Nên bom đạn đã thay lời cầu
 nguyện
 Xin các anh hãy cùng tôi mặc
 niệm
 Bao nhiêu người vừa tái tiếng
 cầu xin

Xin yên vui, xin được sống hoà
 bình
 Xin được thờ được làm người
 đúng nghĩa
 Xin các anh hãy nhìn quanh tất
 cả
 (Ôi chúng mình có xa lạ gì đâu ?)
 Sao vẫn xem nhau như kẻ thù
 thù ?
 Sao cầu xé bằng muôn ngàn
 móng vuốt ?
 Hay chúng ta đã mù đi, cảm,
 diếc ?
 Không còn niềm rung động giữa
 tim khô
 Không còn nghe tiếng khóc vạn
 năm mờ
 Không còn thấy được gì ngoài
 danh lợi ?
 Xin các anh cùng tôi buông khí
 giới
 Thả ra loài chim trông đợi từ
 lâu
 Ôi nhiệm màu thay một cánh
 chim câu
 Chưa đôi được bằng vạn người
 gục ngã
 Xin Thương để ban cho người
 phép lạ
 NGƯỜI hết thù NGƯỜI, thôi
 nghiệt ngã cùng nhau
 Xin thương yêu như thuở mới
 ban đầu
 Trong nỗi mẹ nghe lời ca dao thơ
 nhất...

NGỌC THÙY GIANG

Người đưa thư

● NGUYỄN TRẦN ƯU TÚ

BUỒI sáng, trời trong và hồng lên dưới nắng. Cô bé mở cánh cửa sò màu xanh lam ra. Tấm rideau đang phất bay được túm lại bằng một giải lụa xanh ve chai do bàn tay trắng xinh của cô bé. Rồi cô bé xoa tóc, mái tóc dài đen mượt, từng lọn mịn màng bay nhẹ. Cô bé mơ mộng rồi, cô bé lấy quyển sách ra, giở vài trang rồi lại gấp lại. Cô bé nhìn xuống vườn, đôi mắt to đen thẫm như tìm kiếm ai. Cô bé chờ ai, chúng ta sẽ rõ. Cô bé sốt ruột rồi dấy vì chiếc kim bé xíu của cái đồng hồ đeo tay đã chỉ 9 giờ rồi. Nhưng cùng lúc ấy, tiếng chuông kính coong của cái xe đạp vang lên, đánh thức cô bé dậy. Cô bé sáng rỡ đôi mắt, nhìn xuống. Qua kẽ lá

xanh tươi, chiếc xe đạp già nua, cũ mèm hiện ra. Cô bé vui mừng, vút xuống lầu thang. Đôi chân cứ vướng víu vào nhau. Cô bé mở cổng vườn, ríu rít :

— Thưa bác, hôm nay có thư cháu không bác ?

Bác phát thư cười, nụ cười nhăn nheo :

— Thưa cô, có ạ !

Bác rút trong bọc бага một lá thư màu xanh. Cô bé đỡ lấy, chu môi :

— Bác cứ gọi cháu bằng cô hoài à ! Cháu không muốn !

Bác phát thư già cúi đầu. Từ ngày bác làm nghề này, bác thấy một niềm an ủi lớn. Được cô con gái ông ty phú Trần Tài đề ý và thăm hỏi là bác đỡ buồn lắm. Nhìn vóc dáng bé bỏng, xinh xinh của cô bé mà bác cứ quặn ruột lên vì nhớ con, nhớ vợ. Bác nói :

— Thôi, cô đề tôi đi ! Tôi còn nhiều việc !

Cô bé rung rung lệ, giữ chặt yên xe :

— Bác chưa trả lời cháu mà ! Bác trả lời đi !

Bác phát thư cười :

— Được rồi, tôi xem đã ! Chào cô nhé !

Cô bé tần ngần nhìn theo bác phát thư còng lưng đạp xe. Chiếc áo kaki vàng nổi bật trong đám lá xanh. Từ ngày mất mẹ, cô buồn bã và hay trầm tư. Thấy bác phát thư già, cô bé tự dưng có cảm tình với

bác. Cô bé quý bác lắm mà bác thì cứ phân biệt giàu nghèo. Cô bé lặng lẽ đóng cổng rồi chậm chạp vào phòng. Cô bé cắt cánh thư đi, ra cửa sổ. Trời vẫn trong xanh như màu áo của cô bé. Cô bé thở dài:

— Ước gì bác phát thư ở nhà mình nhỉ? Bác sẽ đỡ mệt biết bao! Tội nghiệp bác ghê đi!

Chim hót reo trên cành cây như đánh thức cô bé.

Cô bé sức tỉnh, nhoèn nụ cười tươi tắn sau làn môi đỏ thắm. Cô bé ngồi ở bàn học, rút ra cây bút máy màu xanh nước biển để đó. Cô bé nhẹ nhàng bóc thư ra xem.

Một dòng chữ đầu tiên nhỏ nhắn hiện ra:

« — Huyền Trân yêu mến! »

Cô bé mỉm cười, xem cánh thư xanh, mơ nghĩ đến hình ảnh cô bé Lệ Mai ở khung trời lành lạnh, vờn vờ đâu đó bóng dáng của bác phát thư và đàn chim nho nhỏ...

*

Cô bé cột hai đuôi tóc bằng hai dải lụa hồng sậm rồi nghiêng nghiêng cho chúng nhún nhẩy. Rồi cô bé khoác chiếc áo choàng sặc sỡ đầy hoa tạc vào người, rời khỏi căn phòng với chiếc túi vải trên tay: Cô bé sắp đi tắm biển đó!

...Cô bé vùng vẫy dưới làn nước mát, mặn mặn của biển cả huyện dụ. Cô bé trắm mình xuống nước, vượt nước trên mặt rồi đứng dậy vào bãi, Sóng ầm ì xóa những vết

chân lún sâu trên cát mịn. Cô bé nằm gối trên chiếc khăn bông, dưới chiếc dù xanh sậm. Cô bé hớp một ngụm CoCa mát lạnh, đôi mắt dõi hờn nhìn về phía ba qua lớp kính râm to nâu. Ba cô đang trò chuyện với các bạn của ông. Cô bé nằm thoải mái, nghĩ đến những nếp sống trầm lặng ở Sài Gòn. À! Bác phát thư! Cô bé sáng rỡ đôi mắt bồ câu to đen. Cô bé mơ màng — Lâu quá, có đến hơn nửa tháng, từ ngày cô bé ra Nha Trang nghỉ hè, cô bé không được gặp bác! Chắc bác cũng nhớ cô bé lắm nhỉ! Cô bé định khi về, sẽ gửi bác ít vỏ sò, vỏ ốc. Hẳn là bác thích lắm. Để chờ chị Tư về lượng. Mà thôi, cô bé muốn tự đi lấy cơ. Cô bé đứng lên, tiến về phía mỏm đá, chỗ ấy ba bảo có nhiều sò ốc đẹp lắm. Cô bé chột khựng lại, chỗ ấy nguy hiểm lắm mà. Có đá ngầm nhiều lắm. Kệ, chả sao cả, cô bé chỉ lượng ở gần thôi chứ...

Cô bé bỏ hết sò ốc vào cái túi con. Bây giờ phải tắm cái đã. Cô bé nhảy xuống nước. Một vỏ ốc xà cừ tấp vào gần mỏm đá. Cô bé mừng rỡ, xoay người đối diện với mỏ đá rồi tiến tới. Tay cô vừa nắm chặt con ốc thì một ngọn sóng lớn ào tới dồn cô bé vào mỏm đá! Cô bé hốt hoảng, nhưng muộn rồi, cô bé ngã xoài trên mỏm đá, đầu kẹp vào hai hốc đá. Cô bé chỉ còn đủ thời giờ để thét lên một tiếng hãi hùng nhất trong cuộc đời rồi gục

xuống. Hai giải lụa hồng ướt nước
lấp lánh trên mặt đá nâu.

Mọi người nhốn nháo trên bờ...

*

BÁC phát thư dựng xe, rồi
khóa cửa, ra khỏi nhà. Bác muốn
lại thăm cô bé vì hơn hai tuần nay,
bác phải đi có việc ở tận PleiKu.
Bác ấu chuông. Chị Tư ra mở cổng
cười với bác :

— Đi đâu vậy ông ? Chà, lâu
quá đó ! Chưa tới đây...

Bác mỉm cười, nói :

— Chị làm ơn đưa thư cho cô
Trân.

Chị Tư chợt khóc, chị buồn bã,
nhìn ông :

— Cô Trân... chết rồi ông à !

Bác phát thư sững sốt. Chị Tư
kề lại đầu đuôi cho bác nghe. Bác
chỉ biết thở dài, bây giờ bác còn
ai để an ủi nữa. Bác muốn ứa lệ.
Bác nói :

— Thôi chào chị ! Tôi về đây !

Cánh cổng khép lại. Bác nhìn
lên lầu cao, khung cửa màu xanh
lam đóng im ỉm như nhốt kín cô
bé Huyền Trân ngày nào. Bác bước
về nhà, lòng trĩu nặng... Chiều đêm
dần tàn. Trên không, chắc cô bé
đang mỉm cười với bác đưa thư
già...

Nha Trang (ngày 8-9-71)

NGUYỄN TRẦN ƯU TÚ

(Mến trao về chị Kim Hải để làm
quen)

PHẦN THƯỞNG CHO BÉ

(tiếp trang 54)

Mẹ ôm bé vào lòng :

— Con mẹ ngoan quá ! Mẹ hứa
mỗi tuần sẽ dẫn con vào chơi với
các em. Còn đề nghị sau của bé mẹ
nhường cho bố đấy !

— Bé có hai điều đáng được
thưởng : học giỏi và ngoan. Chừ
bố đề nghị : phần thưởng học giỏi
bố thưởng cho bé, còn phần thưởng
ngoan bố dành cho mẹ. Mẹ phải
thưởng cho con gái cưng một con
búp bê để bé tặng bé Lan. Em và
con có bằng lòng không ?

Mẹ cười với bố :

— Vâng, ý mình là ý của em.
Thế nào con của mẹ có bằng lòng
đề nghị của bố không ?

Bé sung sướng trả lời mẹ :

— Vâng, con xin cảm ơn bố mẹ
yêu dấu của con ạ !

TRẦN THỊ HẬU
(T.V.)

Kỳ trước :

THẤT BẠI LÀ MẸ THÀNH CÔNG

TIN TỨC TUỔI HOA

• Tòa soạn tăng cường

Trong mấy tháng vừa qua, các anh chị trong Ban Biên Tập vì bận nhiều công việc, ít có mặt thường xuyên ở Tòa Soạn, nên các bạn và các em không liên lạc nhiều với Tòa Soạn.

Với năm mới này, ban trị sự Tuổi Hoa muốn tăng cường số nhân viên để phục vụ các bạn và các em. Vì thế từ đầu năm 72, chị XUÂN MAI đã có mặt thường xuyên ở Phòng Tuổi Hoa (trừ chủ nhật), từ 15 giờ đến 18 giờ để tiếp xúc với các bạn và các em. Và trong năm Nhâm Tý này, Phòng T.H. sẽ tổ chức những buổi nghe nhạc trẻ cũng như những buổi học hát về âm nhạc, hội họa, sinh ngữ p.v...

Từ nay, các em muốn hỏi gì về bài vở, hãy liên lạc với chị Xuân Mai vào những giờ nói trên.

• Tuổi Hoa đã nhận được :

Chúng tôi vừa nhận được 3 số báo nguyệt san GQI của nhóm học sinh Kỹ Thuật Đà Nẵng gửi tặng.

Nên trong trung giới thiệu với các anh T.H. GQI số 1, 2 và 3.

— Địa chỉ liên lạc : Dương Việt Quyên, Box 272 Đà Nẵng.

Bạn muốn có một mùa Xuân đầy ý nghĩa, hãy dân trước các sạp báo quen thuộc để mua cho được :

TUỔI HOA XUÂN NHÂM TÝ (1972)

Một tập báo Xuân đầy tình dân tộc của một Nước Việt Nam khời lửa.

— Một tập chuyện tươi mát, cảm động, gồm những truyện ngắn đặc sắc, những vần thơ ngọt ngào, những bài phóng luận biên khảo vui tươi của những cây bút nổi tiếng trong làng báo thiếu nhi, với những màu sắc lòng lý tưởng kỳ do Hoa sĩ Vi Vi trình bày.

- Một món quà trang nhã
- Một tặng phẩm mùa Xuân.

Quý vị Phụ Huynh có thể cho con em trong ngày đầu năm thay tiền lì xì hay các bạn trao cho nhau trong dịp Xuân về

*Trong một
thế giới văn minh,
trẻ sơ sinh phải
thông minh*

*Năm đầu tiên sau khi chào đời
là khoản thời gian quyết định
cho trí thông minh của trẻ
sơ sinh. Bậc phụ huynh hãy
nuôi dưỡng con em mình với
Sữa bột*

S-26 và SMA

*Nhờ hấp thụ chất **Lactose**
của các sữa này, mô não con
em sẽ tăng trưởng mạnh mẽ và
nhẹ nhàng - một tương lai
rực rỡ đang đón chờ các con em...*

S-26 và SMA

*tạo niềm vui
cho cả nhà!*